

မိုးကျော်သူ

ခွန်းလွန်ရသောသိုင်း

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝမ်အင်း၊ ခွန်းလွန်ကျော်၊ ရှု

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးကျော်သူ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း

(ပထမပိုင်း)

ဆိတ်သားရေပြား

ကောက်ကျင်းစော်ဘွားကြူးလုံသည် အမဲလိုက် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကောက်ကျင်းနယ်များရှိ ကန္တာရထဲမှ ကျားသစ်များ အကြောင်းကို မုဆိုးများထံမှ သိရှိခဲ့ရပြီး ကန္တာရကျားသစ်များကို အမဲလိုက်လိုစိတ် ပြင်းပျံ့ခဲ့သည်။

စော်ဘွားကြူးလုံသည် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် တပည့်တပန်းများနှင့်အတူ နယ်ခြား ကန္တာရသို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

ကန္တာရခရီးမှာ အလွန်ပူပြင်း ခြောက်သွေ့ကာ သွားလာရန် ခက်ခဲလှသည်။

ကန္တာရကျားသစ်များကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး အုပ်စုဖွဲ့ နေထိုင်လေ့ ရှိပေသည်။

တနေ့တွင် စော်ဘွားကြူးလုံတို့အဖွဲ့နှင့် ကန္တာရကျားသစ်များ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ညဘက် စော်ဘွားကြူးလုံတို့ စခန်းချ အနားယူသော နေရာသို့ ကန္တာရကျားသစ်များက တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကန္တာရကျားသစ်များသည် စော်ဘွားကြူးလုံတို့၏ မြင်းများ၊ တပည့်များ အားလုံးကို ကိုက်သတ်စားသောက်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံသာလျှင် ကံကောင်းထောက်မကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ကန္တာရကျားသစ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် စော်ဘွားကြူးလုံ သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာများ ရရှိခဲ့လေသည်။

ကန္တာရကျားသစ်များ လက်သည်းဖြင့် ကုပ်ခြစ်ထားသော ဒဏ်ရာများက တစ်ကိုယ်လုံး ဓားဖြင့် မွန်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေပါတော့သည်။

စော်ဘွားကြူးလုံသည် ထွက်ပြေးရင်း မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်ကျကာ ကန္တာရထဲ၌ သတိလစ်မေ့မြောနေခဲ့လေသည်။

သူ့အား ကန္တာရကို ဖြတ်ကာ ခရီးနှင်လာသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက တွေ့ရှိကာ အသက်ကယ်ခဲ့သည်။

ကယ်တင်ရှင် ရသေ့ကြီးမှာ ခွန်လွန်တောင်မှ ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့ ဖြစ်သည်။

စော်ဘွားကြူးလုံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့ကို ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ဆိတ်သားရေပြားတချပ် လက်ဆောင်ပေးအပ်ခဲ့

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ?

လေသည်။

ထိုဆိတ်သားရေပြားသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိနေပါတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဆိတ်သားရေပြားမှာ ကောက်ကျင်းစော်ဘွားကြူးလုံတို့ တိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ရတနာသိုက် တည်ရှိရာကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြထားသည့် ရတနာမြေပုံတစ်ချပ် ဖြစ်လေသည်။

တနည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အဖိုးအနုထိုက်တန်လှသော ရတနာမြေပုံတစ်ခုကို ဆိတ်သားရေပြားပေါ်၌ ရေးမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

စော်ဘွားကြူးလုံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့အား ကျေးဇူးတင်လွန်းသဖြင့် ရတနာမြေပုံ ဆိတ်သားရေပြားကို သူ၏ရွှေဓားကောက်ဖြင့် အလယ်ကည့်တည့်မှ ထက်ဝက်ပိုင်းလိုင်းဖြတ်ကာ တစ်ဝက်ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွန်လွန်တောင်ဂိုဏ်းချုပ် အနေဖြင့် အကြောင်း ရှိ၍ လိုအပ်ပါက ရတနာသိုက်မှ ရတနာတစ်ဝက်တိတိကို ရယူအသုံးပြုနိုင်သည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

❖ မိုးကျော်သူ

အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ၊ ပတ္တမြားများ သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ထားရာ ရတနာသိုက်၏ မြေပုံ(ဝါ)ဆိတ်သားရေ ပြားသည် နှစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားပြီး စော်ဘွားကြူးလုံထံ၌ တစ်ခြမ်း၊ ခွန် လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့ထံ၌ တစ်ခြမ်း နှစ်ပိုင်းကွဲသွား၏။

သိုင်းလောကသားများသည် ထိုမြေပုံနှစ်ပိုင်းကို အလွန် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြလေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံထံမှ မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရယူဖို့ ခက်ခဲမည် မဟုတ်သော်လည်း ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့ထံမှ ရယူဖို့က မဖြစ်နိုင် သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ ရသေ့သိုင်းပညာ ငါးမျိုးသည် ရှောင်လင် ကျောင်းမှ တာမီသိုင်း၊ ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ခုနှစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းတို့နှင့် တန်း တူရည်တူရှိသော သိုင်းပညာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့မှ မြေပုံတစ်ပိုင်း ဆိတ်သားရေပြားကို ရယူ ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဟု အားလုံးနားလည်ထားကြပြီး လက်တွေ့ကြိုးစားသူ လည်းမရှိဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိခဲ့ပေတော့ သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၉

နှစ်များ ကြာမြင့်လာသောအခါ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့မှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသည့်အပြင် ရောဂါဝေဒနာတစ်ရပ် ခံစား လာရခြင်းကြောင့် အိပ်ရာထ လဲသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

နယ်ခြား၌ တိုင်းတပါးသားများက ကျူးကျော်တိုက်ခိုက် လာကြပြီး မိုးခေါင်ရေရှား ကပ်ဆိုးကြီးလည်း ကျရောက်လာရာ အများပြည်သူ အတိဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ရှောင်လင်၊ ဂူတန်၊ ဂူဗီး၊ ငိုမီ အစရှိသော ဂိုဏ်းကြီးများမှ ဒုက္ခရောက်နေသော ပြည်သူအပေါင်းကို တတ်စွမ်းသရွေ့ ဝိုင်းဝန်းကူ ညီကြသကဲ့သို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကလည်း ပြည်သူလူထုအား ကူညီရန် ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့က လက်ထောက်နှစ်ဦး ဖြစ်သော ကျန်းဖုံး နှင့် ရှောင်စုကိုခေါ်ယူကာ တိုင်ပင်ခဲ့၏။

ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုမှာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ ဝါစဉ်အကြီးဆုံး ဂိုဏ်းချုပ်၏လက်ထောက်ရသေ့ကြီးများ ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံးက ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့ပြီးလျှင် ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုတို့၏ အမိန့်ကို နာခံကြရလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ရသေ့သည် ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုကို ခေါ်ယူပြီး လျှင်...

“အများပြည်သူကို ကူညီနိုင်အောင် စော်ဘွားကြူးလုံမှ ရတနာသိုက်တစ်ဝက်ကို တူးဖော်ယူရတော့မယ်၊ သည်ကိစ္စကို စော်

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘွားကြူးလုံနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ရလိမ့်မယ်၊ သည်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပါ။

ဟု မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။

ဤတွင်...

ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုတို့ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးရလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးက...

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးက အတော့်ကို ချို့ယွင်းနေပြီ၊ သမားတော်တွေက လက်လျော့လိုက်ပြီဆိုတော့ နေ့လား၊ ညလားပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်အနီးမှာပဲနေပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်တော့မယ်”

ရှောင်စုက...

“အင်း၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှာ ရှိနေတဲ့ ဆိတ်သားရေပြားတစ်ဝက်ကို လိုချင်မက်မောတဲ့လူတွေက အများအပြားရှိနေတာ၊ အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်တယ်၊ ကျုပ်စိတ်မချဘူး၊ ဒါကြောင့် ခွန်လွန်တောင်ကနေ ခရီးထွက်သွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

နှစ်ယောက်စလုံး စော်ဘွားကြူးလုံထံသို့ မသွားလိုကြချေ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြနေကြပြီး နောက်ဆုံးတွင်...

“ဂိုဏ်းချုပ်က စော်ဘွားကြူးလုံကို ရတနာကိစ္စ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး သူ့ရဲ့သဘောထားကို သိရအောင် ဆွေးနွေး

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၁

တိုင်ပင်ခိုင်းတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဆီက စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အရင်လွှတ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်၊ စော်ဘွားကြူးလုံရဲ့ သဘောထားကို သိရမှ ရှေ့ဆက် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကိုတင်ပြပြီး ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့”

ဟု နှစ်ဦးသား သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံထံသို့ စေလွှတ်ရမည့်သူကို စဉ်းစားရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လက်ထောက်နှစ်ယောက်တွင် ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ငါဦး ရှိနေပါသေး၏။

ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုတို့ သေသေချာချာ တိုင်ပင်ကြပြီး...

“ဌာနမှူးဟန်ကျောင်းကို ရွေးမယ်”

“ကျုပ်သဘောတူတယ်”

ဟု နှစ်ယောက်သား သဘောတူ ဌာနမှူးဟန်ကျောင်းကို ရွေးချယ်ပြီး စော်ဘွားကြူးလုံထံသို့ စေလွှတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှေ့တော်ပြေး၏ဝက်ပါခရီး

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ စည်းချက်ဝါးချက်ကျကျ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ ဌာနမှူးဟန်ကျောင်းက ကောက်ကျင်းနယ်သို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်နေ၏။

တိုင်းတပါးသားများ ကျူးကျော်လာပြီး စစ်မက်ဖြစ်ပွားကာ တိုင်းပြည်အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေချိန်မှ ဟန်ကျောင်းသည် ရသေ့အဝတ်အစားများမဝတ်ဘဲ သာမန်ခရီးသွားတစ်ယောက်အသွင်ဝတ်ဆင်ကာ ခရီးထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်သို့ ဝင်မီသည်နှင့်...

“ဆရာရှောင်စုက ငါ့ကို ကူညီမယ့် လူတစ်ချို့နဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မှာလိုက်တာပဲ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၃

ဒုတိယလက်ထောက်ရသေ့ရှောင်စုမှာ ကြားလိုက်သည့် စကားများကို သတိရလိုက်လေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်ထဲ ဝင်မီပြီး ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် မြို့ကလေးသို့ ရောက်လျှင် သူ့အား စောင့်ကြိုနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကြွပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ကာ ဓားတစ်လက် ကျောပိုးထားလေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်မှ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းလောသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဟန်ကျောင်း အံ့သြသွားလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်တို့ကို လက်ထောက်ကျန်းဖိုးက အကြောင်းကြားထားလို့ ဌာနမှူးကို အကူအညီပေးဖို့ စောင့်နေတာပါ”

ဟု မိတ်ဆက်လာလေသည်။

ကောက်ကျင်းနယ်အကြောင်း ဘာမှမသိ၍ ကူညီမည့်သူများ အသင့်ရှိနေသည်ကို ဝမ်းသာမိလေသည်။

“ကျုပ်က စော်ဘွားကြူးလုံဆီကို ရောက်သွားရင် တော်ပါပြီ”

ထိုလူက...

“စိတ်ချ၊ ကျုပ်ကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ခုချိန်မှာ သူက ကန္တာရထဲမှာ အမဲလိုက်နေပါတယ်၊ သူ့ရဲ့ ကန္တာရစံအိမ်ကို လိုက်သွားကြတာပေါ့”

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကန္တာရနယ်မြေသည် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးပြီး အလွန်စိတ်ပျက်
စရာကောင်းသော နယ်မြေတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း ဟန်ကျောင်း ကြားဖူး
ထားသဖြင့် ကန္တာရထဲသို့ မသွားလိုပါချေ။

ယခုတော့ မတတ်သာဘဲ သွားရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟန်ကျောင်း သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

ဟန်ကျောင်းအား လာကြိုသော ဝတ်စုံနက်တွင် အဖော်
လေးယောက် ပါရှိလေသည်။

ဝတ်စုံနက်ငါးယောက်က ဟန်ကျောင်းအား လမ်းပြခေါ်
ဆောင်သွားကြလေသည်။

သူတို့သည် သုံးရက်လုံးလုံး မနားမနေ ခရီးနှင်ပြီးမှ ကန္တာ
ရထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

အပူရှိန်သက်သာစေရန် နေ့ဘက်တွင် အနားယူပြီး ည
ဘက်ရောက်မှ ခရီးဆက်ကြသည်။

နောက်နှစ်ရက်တွင် အိုအေစစ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရလေ
သည်။

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က...

“ရှေ့က အိုအေစစ်လေးမှာ စော်ဘွားကြူးလို့ စခန်းချနေ

❖ ၁၅ ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ)

တယ်၊ ဌာနမှူး သွားပေတော့”

ဟု ပြောလာလေသည်။

ဟန်ကျောင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကော မလိုက်ကြတော့ဘူးလား”

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က...

“ခင်ဗျားကို သည်နေရာအထိ လိုက်ပို့ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း
လှည့်ပြန်ခဲ့ရမယ်လို့ ကျုပ်တို့ကို အမိန့်ပေးထားတယ်၊ ကဲ ကျုပ်တို့
တာဝန်ပြီးဆုံးပြီ သွားတော့မယ်”

ဟန်ကျောင်းကို နှုတ်ဆက်ကာ သူ၏အဖော်များကို ခေါ်
ပြီး ချက်ချင်းလှည့်ပြန်သွားလေတော့သည်။

‘ည...။’

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းနှင့် ကြယ်ကလေးများက နေရာ
ယူထားလေသည်။

ဟန်ကျောင်းက စိမ်းစိုနေသော သစ်ပင်များကြားမှ ထွက်
ပေါ်နေသော မီးရောင်ကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

သစ်ပင်များကြား၌ ရွက်ဖျဉ်းတစ်ခုလုံး ရှိနေပြီး ထိုရွက်ဖျဉ်း
တံထဲမှ မီးရောင်ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စော်ဘွားကြူးလို့သည် အမဲလိုက် အလွန်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြောင်း အားလုံး သိထားကြလေသည်။

တိုင်းတပါးသား ကျူးကျော်သူများကြောင့် တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေချိန်၌ စော်ဘွားကြူးလုံက အေးအေးဆေးဆေး အမဲလိုက်ထွက်နေနိုင်သည်က အံ့ဩစရာကောင်းနေသည်။

“ကောက်ကျင်းနယ်မှာ တိုက်ပွဲတွေ မတွေ့ရဘူး၊ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလိမ့်”

ဟန်ကျောင်းက တွေးတောရင်း ရွက်ဖျဉ်းကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားလိုက်လေသည်။

ရွက်ဖျဉ်းကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လျှင်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာပြီး ဟန်တားလိုက်ကြလေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံ၏ သက်တော်စောင့်များ ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ကျုပ်က ခွန်လွန်တောင်က လာခဲ့တာပါ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ စော်ဘွားကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ လာခဲ့တာပါ”

သက်တော်စောင့်တစ်ယောက်က...

“ဪ ခွန်လွန်တောင်က လာခဲ့တာကိုး၊ ကောင်းပြီ၊ ရှေ့က သွားပါ”

ဟန်ကျောင်းအား ခြံရံကာ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ မကြာပါချေ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၇

ဟန်ကျောင်းသည် ရွက်ဖျဉ်းကြီးထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး စော်ဘွားကြီးနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရလိုက်လေသည်။

ဟန်ကျောင်းက စော်ဘွားကြီးကို ဂါရဝပြုရင်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

စော်ဘွားကြူးလုံက...

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ ကန္တာရ ရတနာသိုက်ကို အများပြည်သူအတွက် အသုံးချနိုင်အောင် သူ့ရဲ့သဘောအတိုင်း ပြုလုပ်ခွင့်ပြုလိုက်ပါမယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ဟန်ကျောင်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။ စော်ဘွားကြီးသည် အလွန်သဘောထား ပြည့်ဝပြီး ကျေးဇူးတရားကို တန်ဖိုးထားသူ မဟုတ်ပါလား။

ဟန်ကျောင်းက...

“ဒါဆို ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ပြန်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ ရတနာသိုက်ကို ဘယ်လိုတူးဖော်ယူမယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လာပြီး ပြောပြပါမယ် ခင်ဗျာ”

စော်ဘွားကြူးလုံက...

“ကောင်းပြီလေ၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်က ရတနာသိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုစီစဉ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဆီကို အမြန်ဆုံးလာပြီး အကြောင်းကြားပါ။ ကျုပ်က မြေပုံတစ်ပိုင်းကို အဆင်သင့်လုပ်ထားပါမယ်”

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ဟန်ကျောင်းလည်း စော်ဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဟန်ကျောင်းသည် ကန္တာရထဲမှ ထွက်လာပြီး မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သောအခါ တည်းခိုခန်းတစ်ခု၌ တစ်ညတာ အနားယူလိုက်လေသည်။

ထိုည သူ့ထံသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်”

ဟန်ကျောင်း အိပ်ရာဝင်ကာနီး၌ တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်”

တွေးရင်း တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

သူ့အား စော်ဘွားကြီးထံသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားကိုး”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၉

ဝတ်စုံနက်က...

“ကျုပ်ကို အထဲဝင်ခွင့် မပြုတော့ဘူးလား”

“ဪ...ဝင်ပါ..ဝင်ပါ”

ဟန်ကျောင်းက အခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်က...

“ခင်ဗျားက စော်ဘွားကြီးဆီကို သွားတာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလာလေသည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် အဆင်ပြေတဲ့ အချိန်လာယူနိုင်အောင် စော်ဘွားကြီးက ဖြေပုံတစ်ပိုင်းကို အဆင်သင့် ပြင်ထားပါလိမ့်မယ်”

ဝတ်စုံနက်က...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားက စော်ဘွားကြီးဆီကို တစ်ခေါက် ပြန်သွားရလိမ့်မယ်”

ဟန်ကျောင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝတ်စုံနက်က...

“ခွန်လွန်တောင်ကနေ စာတစ်စောင် ရောက်လာမယ်၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

စာတစ်စောင် ထုတ်ပေးလေသည်။

ဟန်ကျောင်းလည်း စာကိုယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

ခွန်လွန်တောင်မှ လာသောစာ ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းပိုးရသေ့၏စာ ဖြစ်လေသည်။

“ဟန်ကျောင်း

စော်ဘွားကြီးဆီက မြေပုံကို တစ်ခါထဲ ယူလာခဲ့ဖူး ဂိုဏ်း
ရှုပ်ကြီးက အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်၊ စော်ဘွားကြီးကို သည်စာပြ
လိုက်ပါ

ကျန်းပိုးရသေ့”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ဟန်ကျောင်း စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် တစ်ခါထဲ အမိန့်မပေးလိုက်တာလဲ၊
နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်နေသလဲ၊ မြေပုံကိစ္စနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ဝတ်စုံနက်က...

“ကျုပ်တို့ဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ကူညီနေတဲ့ လူတွေဆိုတာ
မှတ်ထားရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ဟန်ကျောင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သည်စာကို ကျုပ်သွားမပေးနိုင်ဘူး”

ဟု ငြင်းလိုက်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်က...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၂၁

“ဟန်ကျောင်း၊ ခင်ဗျားဒုက္ခရောက်သွားချင်သလား”

ဟန်ကျောင်းက...

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ကူညီဖို့ထက် ကန္တာရ
ရတနာသိုက်မြေပုံကို လိုချင်လို့ ကျုပ်နောက်ကို တကောက်ကောက်
လိုက်နေတဲ့ လူတွေဆိုတာ ကျုပ်သိပြီ”

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကန္တာရမြေပုံကို ကျုပ်တို့ ရယူဖို့ ကြိုးစားနေ
ကြတာပဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာထက် ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်မယ်၊
မလုပ်ဘူးဆိုတာ ပြောပါ”

“ကျုပ် မလုပ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားသတိထားနေပေတော့”

ဝတ်စုံနက်က ကြိုးဝါးပြီး ထိုင်ရာမှ ထကာ ထွက်သွားလေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တို့ညက ဟန်ကျောင်း တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်တော့ပါချေ။
ဟိုဟိုသည်သည် တွေးတောစဉ်းစားရင်း မိုးစင်စင်လင်း
သွားလေတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်များမှာ မည်သူများ ဖြစ်ကြပါသနည်း။
ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနှင့် မည်သို့ ပတ်သက်နေကြပါသနည်း။
“သူတို့ဟာ သိုင်းလောကသားတွေပဲ၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနဲ့ အ
ဆက်အသွယ် ရှိကိုရှိရမယ်”
အကြောင်းမှာ ကန္တာရ ရတနာသိုက်မြေပုံက နှစ်ပိုင်း ဖြစ်
နေသည်။

တစ်ပိုင်းက စော်ဘွားကြီးထံ၌ ရှိနေပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းက
ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ ရှိနေသည်။

စော်ဘွားကြီးထံမှ မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရရုံ လွယ်ကူနိုင်သော်
လည်း ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ မြေပုံတစ်ပိုင်းကိုမူ ရယူဖို့ လွယ်မည် မဟုတ်
ပါချေ။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနှင့် ထဲထဲဝင်ဝင် ပတ်သက်နေသူများမှသာ
လျှင် ရနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိ၊ မြေပုံတစ်ခြမ်းကို ရယူ
ဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘဲ မည်သူကမျှ စော်ဘွားကြီးထံမှ မြေပုံကို
ရယူဖို့ စိတ်ကူးကြမည် မဟုတ်ချေ။

ဟန်ကျောင်းက ခွန်လွန်တောင်ကိုပြန်ကာ အကျိုးအ
ကြောင်း ပြောပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၂၃

မိုးစင်စင်လင်းသည်နှင့် တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ကာ ခွန်လွန်
တောင်သို့ ခရီးနှင့်လေတော့သည်။

သို့သော်...

ဝတ်စုံနက်တို့လူစု ရောက်ရှိလာပြီး လမ်းပိတ်ထားလိုက်
လေသည်။

“ခင်ဗျားက ခွန်လွန်တောင်ကို ပြန်ဖို့ ဆက်ပြီး ကြိုးစားမယ်
ဆိုရင်တော့ သေရဖို့ပဲရှိတယ်”

ဟန်ကျောင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်
လေသည်။

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က...

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားခေါင်းမာနေလို့ မရဘူးဆိုတာ သိရမယ်”

ရုတ်တရက် ရှေ့တိုးလာပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင်
အဆိပ်အပ်ကလေးတစ်ချောင်း ပစ်လွှင့်လာကာ ဟန်ကျောင်း၏ဝဲ
ဘက်ပန်း၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အင့်”

ပြင်းထန်သော အဆိပ်ကြောင့် ဟန်ကျောင်း တစ်ချက်
ညည်းညူပြီး မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့်...

ဟန်ကျောင်းသည် အဆိပ်ဖြင့် ချုပ်ကိုင်ခံရကာ ဝတ်စုံနက်

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

အား မလွန်ဆန်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ဝတ်စုံနက် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

နောက်သုံးရက် အကြာတွင်...

ဟန်ကျောင်းသည် ဝတ်စုံနက်များနှင့်အတူ စော်ဘွားကြီးကြူးလုံကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

စော်ဘွားကြီးကြူးလုံ ရွက်ဖျဉ်း အပြင်ဘက်၌ စားပွဲတစ်ပွဲ တည်ခင်းကာ ဟန်ကျောင်းကို ပြုစုခဲ့သည်။

ထို့နောက် မြေပုံတစ်ပိုင်းကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

စော်ဘွားကြူးလုံ၏သမီးငယ် ကြူးလုံက ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာ၌ ဆော့ကစားလျက် ရှိလေသည်။

ဟန်ကျောင်း၏လက်ထဲ မြေပုံတစ်ခြမ်း ရောက်ရှိသွားချိန်မှာပင်...

“ဟေး...ဟေး”

ညာသံပေးသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားတစ်စု ထွက်ပေါ်လာပြီး စော်ဘွားကြီးတို့လူစုအား တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၂၅

“ရန်သူ...ရန်သူ”

စော်ဘွားကြီးတို့လည်း ရရာလက်နက် ဆွဲကိုင်ကာ ခုခံတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ကြူးလုံသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော တိုက်ပွဲကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က စော်ဘွားကြီးအား ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ လည်ပင်းအောက်ဘက်၌ အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။

“အား”

စော်ဘွားကြီးသည် ထိုအမာရွတ်ကြီးနှင့်လူ၏ ဓားချက်မိကာ လဲကျသေဆုံးသွားလေသည်။

“ဖေဖေ”

ကြူးလုံ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူမ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ ဖခင်ကြီးထံသို့ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ဟန်ကျောင်းက မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်များသည် ကြူးလျှံကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ...

“ရပ်လိုက်”

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ရင်း အသီးသီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ ဟန်
ကျောင်း နောက်သို့ လိုက်သွားကြတော့သည်။ထို့ကြောင့် ကြူးလျှံ ကံကောင်းထောက်မကာ အသက်ချမ်း
သာရာ ရရှိသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၂၇

ကြူးလျှံက တဖို့ဖို့ ငိုကျွေးနေသည်။

သဘောမနောကောင်းလှသော စော်ဘွားကြီးကြူးလိုကား
သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ကြူးလျှံမှာ မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်
သည်။“သခင်မလေးရယ် မငိုပါနဲ့တော့၊ တနေ့ကျယ်ပင် စော်ဘွား
ကြီးကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ ရန်သူတွေကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမကြတာပေါ့”

အထိန်းတော်ကြီးက ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်၏။

ကြူးလျှံ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ကို ကျွန်မ တစ်နေ့ သုတ်သင်ရှင်းလင်း
ပစ်မယ်”

အထိန်းတော်က...

“သူတို့ကို ဆုံးမနိုင်အောင် သခင်မလေး သိုင်းပညာတတ်
မြောက်ထားမှ ဖြစ်မယ်၊ ကန္တာရရဲ့ အရှေ့မြောက်ပိုင်းမှာ သိုင်းပညာ
ရှင်ကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို သွားပြီး သခင်မလေး သိုင်း
ပညာသင်ရလိမ့်မယ်”

ကြူးလျှံလည်း သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

လက်ပြောင်းလက်လွှဲ

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း...။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ ဦးဆောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ဝေဒနာမှာ သက်သာလာခြင်းမရှိဘဲ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ဆိုးဝါးလာလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ရကား လက်မထောက်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ တိုင်ပင်ခဲ့လေသည်။

“ဟန်ကျောင်းလဲ ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး၊ ငါက သူပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ အသက်ရှင်ချင်မှ ရှင်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ချီရ်မပြီးဆုံးသေးတဲ့ တာဝန်တွေကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်ပြီး ထမ်းဆောင်ရလိမ့်မယ်”

ကျန်းဖုံးက...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၂၉

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်”

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက...

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ရထားတဲ့ မြေပုံတစ်ပိုင်းကို မင်းတို့နှစ်ယောက် တာဝန်ယူလိုက်ပါ၊ ဟန်ကျောင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရရင် ရတနာတွေကို တူးဖော်ပြီး တစ်ဝက်ကို အများပြည်သူအကျိုး အသုံးချပါ”

ကျန်းဖုံးက...

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်”

ဂိုဏ်းချုပ်က မြေပုံတစ်ပိုင်း သိမ်းဆည်းထားသော နေရာကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက သွားယူလိုက်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်က...

“မြေပုံကို မင်းတို့နှစ်ယောက် ထိန်းသိမ်းထားပါ၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်ကြပါ”

သူ၏အသံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အားလုံးကို ကျောခိုင်းစွန့်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုတို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဆုံး ဖြစ်ကြရလေ
သည်။

ရှောင်စုက...

“နောင်ကြီးက ကျုပ်ထက် ဝါစဉ်ကြီးတော့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်း
ချုပ်နေရာကို ဆက်ခံပါ။ မြေပုံကိုလဲ နောင်ကြီးပဲ သိမ်းထားပါ။
ကျုပ်က ဟန်ကျောင်းနောက်ကို လိုက်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“ညီလေးရှောင်စု၊ တကယ်ဆိုရင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ရာထူး
ကို ညီလေးဆက်ခံထိုက်တာပါ။ တို့ဂိုဏ်းရဲ့ ‘ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း’ကို
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် တတ်မြောက်ထားတာ ညီလေးတစ်ယောက်ပဲ
ရှိတာ မဟုတ်လား”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်များမှသာ သင်ယူရ
သော အမြင့်ဆုံးသိုင်းပညာ ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်သည် ကျန်းဖုံးနှင့် ရှောင်စုတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အား သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

သို့သော်...

ရှောင်စုက သိုင်းကျမ်းတစ်ခုလုံးကို လေ့ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့
သော်လည်း ကျန်းဖုံးက ဆုံးခန်းတိုင်အောင် အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့
ချေ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၃၁

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်က သူနေကောင်းလာလျှင် ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ သင်ကြားပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ယခု ဂိုဏ်းချုပ် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ကျန်းဖုံးအား သင်
ကြားပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ရှောင်စုက သင်ကြားပေးလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသော်လည်း ဝါစဉ်
အရလည်းကောင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာအရလည်းကောင်း ကျန်းဖုံးက သင်
ကြားခြင်း မပြုလိုပါချေ။

ရှောင်စုက...

“ရတနာမြေပုံကိစ္စ ဆောင်ရွက်ပြီးပြီဆိုရင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို
ပြန်လာခဲ့ပါမယ်၊ နောင်ကြီးနဲ့ လက်တွဲပြီး ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ တာဝန်တွေ
ကို ထမ်းဆောင်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် တာဝန်ကို
နောင်ကြီးပဲ ဆက်ခံဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

ကျန်းဖုံးက...

“ကောင်းပြီ၊ ညီလေးက ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ထွက်မသွားဘူး
ဆိုရင် ညီလေး စကားကို ကျုပ်လက်ခံပါမယ်”

ရှောင်စုက...

“ဒါဖြင့် ဆရာရဲ့ စာပနကိစ္စ ပြီးတာနဲ့ ဟန်ကျောင်း နောက်
ကို ကျုပ်လိုက်သွားပါမယ်”

ကျန်းဖုံး သဘောတူလိုက်လေသည်။

၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်၏ ဈာပန အခမ်းအနားကို အကျဉ်းရှုံးကာ ကျင်းပလိုက်လေသည်။

ဟန်ကျောင်းက ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။

ထို့ကြောင့် ရှောင်စုက လိုက်သွားရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ ရှောင်စု၏တူဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူတစ်ယောက် ရှိသည်။ ချင်းရီဆိုသော ကောင်လေး ဖြစ်သည်။

ချင်းရီသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ လာရောက်ပညာသင်ကြားနေသော ထိန်စန်းနှင့် ညီရင်းအစ်ကိုပမာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်စုက ခရီးထွက်ရာတွင် ချင်းရီကိုခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ချင်းရီနှင့် ထိန်စန်းသည် စားဖိုဆောင် တာဝန်မှူးကျက်ကိုးအားထားရသော ကောင်လေးများ ဖြစ်သည်။ ချင်းရီက ရှောင်စုနှင့် လိုက်သွားရမည်ဆိုသောအခါ ကျက်ကိုးက...

“ချင်းရီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်း ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှာ မင်းရဲ့ဦးလေးဟာ သိုင်းပညာ အမြင့်မားဆုံးပါ။ ဒါကြောင့် ခရီးသွားရင်း မင်းဦးလေးဆီက သိုင်းပညာကို ရအောင်ယူပါ”

ဟု မှာကြားလိုက်လေသည်။

ချင်းရီသည် ထိန်စန်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ဦးလေးရှောင်စုနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၃၃

လုပ်ကြံခြင်း

ခွန်လွန်တောင်...။

ခွန်လွန်တောင်သည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်စုနှင့် ချင်းရီတို့ ခရီးထွက်လာရင်း ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ရွာထဲလှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး...

“အစ်ကိုချင်းရီ၊ ကျွန်မနဲ့ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

အလောတကြီးပြောကာ ချင်းရီကို လက်ဆွဲခေါ်လေသည်။

ရှောင်စုက...

“မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းကလေးက...

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ရသေ့ကြီးတပါး ဒုက္ခရောက်နေတယ်”

“ဟင်”

ရှောင်စု အံ့သြသွားပြီး ချင်းရီကို မေးလိုက်သည်။

“ချင်းရီ၊ မင်းက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

ချင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူက ပေအင်းပါ။ ခွန်လွန်တောင်ခြေမှာ ပန်းတွေ လာခူးပြီး ပြန်ရောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ထိန်စန်းက တောင်ခြေကို ဆင်းပြီး ထင်းကောက်ရင်း သူနဲ့ တွေ့ပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးနေတာ ကြာပါပြီ”

ရှောင်စုက...

“သူ့မိဘတွေကကော”

မိန်းကလေးပေအင်းက...

“ကျွန်မမိဘတွေ ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ လယ်စောင့်တဲ့မှာ နေတာပါ”

ရှောင်စုက ချိုးကျူးလိုက်သည်။

“အတော်သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဒါထက် ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စနဲ့ ကျုပ်တို့ကို လာခေါ်တာလဲ ပြောပါဦး”

ပေအင်းက...

“တောထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ လဲနေတဲ့ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးတွေ့လို့ ကျွန်မရဲ့ လယ်စောင့်တဲ့မှာ ခေါ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကိုလာပြီး အကြောင်းကြားမလို့ပါ”

ရှောင်စုက...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၃၅

“ကောင်းပြီ၊ တို့တတွေ သွားကြည့်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပေအင်းက လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

ပေအင်း နေထိုင်သော လယ်စောင့်တဲလေးမှာ သေးငယ်ပြီး ဖရိုဖရဲ နိုင်လှသည်။

တဲထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဒဏ်ရာဗရပူဖြင့် လဲလျောင်းနေသည့် ရသေ့ကြီးတပါးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုရသေ့ကြီးကား ဟန်ကျောင်း ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်စု အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် ဟန်ကျောင်းပါလား”

ဟန်ကျောင်းသည် ရှောင်စုကို မြင်လျှင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဆရာရှောင်စု၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှာ သစ္စာဖောက် ရှိနေပါပြီ” သူ၏အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ရှောင်စု ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက လူတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ရတနာမြေပုံကို ရယူဖို့ ကြိုးစားနေပါလား”

ဟန်ကျောင်းက...

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဝတ်စုံနက်တွေက ဆရာကျန်းဖုံး အမည်ကို အသုံးချခဲ့ပါတယ်”

ရှောင်စု ပင့်သက်မှိုက်လိုက်သည်။

“စော်ဘွားကြီးကြူးလုံဆီကို မြေပုံကိစ္စသွားဖို့ ကျုပ်နဲ့ ကျန်းဖုံး နှစ်ယောက်ထဲ သိခဲ့ကြတာ၊ မဖြစ်ဘူး ကျုပ်က ခွန်လွန်တောင်ကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ထို့နောက် အရေးအကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာပါက မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် ဟန်ကျောင်းအား မှာကြားလိုက်လေသည်။

ဟန်ကျောင်း၏ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားစေရန် အလွန်အစွမ်းထက်သော ခွန်လွန်သက်စောင့်ဆေးကို တိုက်ကျွေးလိုက်၏။

ချင်းရီနှင့် ပေအင်းတို့ကိုလည်း ဟန်ကျောင်းအား ကြည့်ရှုထားဖို့ မှာကြားပြီး ခွန်လွန်တောင်သို့ ချက်ချင်းပြန်သွားလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၃၇

ဟန်ကျောင်းမှာ ရှောင်စုတိုက်ကျွေးသော ဆေးများ ကြောင့် ဝေဒနာသက်သာသွားလေသည်။

သူက ရှောင်စုအတွက် စိတ်ပူနေသည်။

“ကျန်းဖုံးဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ၊ သူက ဂိုဏ်းချုပ်နေရာကို လိုချင်နေတဲ့အပြင် ရတနာသိုက်ကို မက်မောနေတယ်ဆိုတာ အားလုံးရိပ်မိကြတာပဲ”

ချင်းရီက...

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

ဟန်ကျောင်းက...

“ခွန်လွန်တောင်ကို ငါတို့ပြန်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆရာရှောင်စု ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ စောင့်နေလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ အမြန်ဆုံး ရှောင်တိမ်းသွားမှ ဖြစ်မယ်”

ထို့နောက်...

ချင်းရီနှင့် ပေအင်းတို့ကို ခေါ်ကာ တိတ်တဆိတ် ရှောင်တိမ်းသွားလေတော့သည်။

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှောင်စုသည် ခွန်လွန်တောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။
သို့သော် ခွန်လွန်တောင်သို့ မရောက်မီ လမ်းခုလတ်တွင်
ဝတ်စုံနက်တစ်စုံက ဟန်တားကြလေသည်။
ရှောင်စုက...
“မင်းတို့က ဟန်ကျောင်းကို လိုက်ရှာနေကြတာလား”
ဟု မေးလိုက်လေသည်။
ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က...
“ဪ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့အကြောင်း သိနေပြီကိုး”
ရှောင်စုက...
“ပြောစမ်း၊ ခွန်လွန်တောင်က မင်းတို့နဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့
လူက ဘယ်သူလဲ”
ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က အမှုမထားဘဲ ပြန်လည်မေး၏။
“ဟန်ကျောင်း ဘယ်မှာလဲ”
ရှောင်စုက ဟန်ကျောင်းထဲမှ ယူလာသည့် မြေပုံတစ်ပိုင်း
ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။
“သည်ပစ္စည်းကို မင်းတို့ ပိုပြီးလိုချင်မယ် ထင်တယ်”
“ခင်ဗျား”
“မင်းတို့ လိုချင်နေတဲ့ ပစ္စည်း ကျုပ်လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊
ဘာကြောင့် လာမယူကြသေးတာလဲ”
“ကောင်းပြီ”
ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၃၉

ခုန်ဝင်လာလေသည်။
သူ၏လူများကလည်း လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ညာသံပေးကာ
ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လာကြ၏။
သို့ဖြင့် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

တိုက်ပွဲ...။
တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်လှသည်။
ဝတ်စုံနက်များသည် သိုင်းပညာ မခေသူများ ဖြစ်ကြလေ
သည်။
ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်၏ သိုင်းပညာက ပို၍ အဆင့်မြင့်
လေသည်။
ထို့ကြောင့် ရှောင်စု သတိထားပြီး ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။
မည်သို့ဆိုစေ...
ရှောင်စုက တိုက်ပွဲကို ခန့်မှန်းကာ ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်းကို
ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုက်သောအခါ တိုက်ပွဲအခြေအနေ ပြောင်းလဲ
သွားလေတော့သည်။
အစွမ်းထက်လှသည့် ခွန်လွန်သိုင်းကွက်များကြောင့်...
“ဝုန်း”

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“အား”

“အမယ်လေး”

ဝတ်စုံနက်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွား
လေတော့သည်။

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင် ဒေါသထွက်သွား၏။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကြိုးဝါးရင်း ယမ်းထုပ်လက်နက်ပုန်းလေးများဖြင့် ပစ်
ပေါက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယမ်းလုံးကလေးများ ပစ်လွင့်သွားပြီ...

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

ယမ်းမီးများ ပေါက်ကွဲကာ အဆိပ်ငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။

“ဟိတ်”

ရှောင်စုက ညာသံပေးပြီး လေထဲ ခုန်တက်ကာ ရှောင်တိမ်း
လိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ် များတစ်စင်းပမာ အပေါ်သို့ ထိုးတက်
သွားလေသည်။

အဆိပ်မီးခိုးလုံးများကြားမှ လွတ်မြောက်သွားစဉ် ရုတ်
တရက် တိုးဝင်လာသော လူရိုပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူရိုပ်တစ်ခုက လေထဲ ပျံဝဲကာ ရောက်ရှိလာပြီး အလစ်
အငိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၄၁

“ဟင်”

ရှောင်စု ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကပျာကယာ လက်ဝါးနှစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ရင်ဆိုင်လိုက်
လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောင်စုက လေထဲ နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ မြေပေါ် ခုန်ဆင်း
လိုက်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်က နောက်ကျောဘက်သို့
ရောက်လာပြီး အလစ်ကိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်စု အခက်ကြုံသွားစဉ် လေထဲ၌ တိုက်ခိုက်လာသူက
မြေပေါ် ခုန်ဆင်းကာ တိုက်ခိုက်လာပြန်သည်။

ရန်သူနှစ်ဦးက ရှေ့နောက်ညှပ်ကာ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ရန်သူနှစ်ယောက်စလုံး ကြောက်စရာကောင်းပြီး
အဆိပ်ငွေ့များ၊ လက်နက်ပုန်းများလည်း အသုံးပြုလိုက်ကြသည်
ဖြစ်ရာ ရှောင်စု တစ်ချက်ကလေး မှားယွင်းလိုက်သည်နှင့် နောက်
ကျောဘက်မှ ရန်သူ၏ လက်ဝါးရိုက်ချက် ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ရှောင်စု အဝေးသို့ လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေ
တော့သည်။

၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဝုန်း”

ရှောင်စု ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများ အန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

မြေပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထရပ်လိုက်လေသည်။

သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သူနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက် ခွဲကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့် ရှိနေကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ဝတ်စုံနက် ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

ထိုရသေ့ကြီးကို မြင်လျှင် ရှောင်စု ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“နောင်ကြီးကျန်းဖုံး၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ်ပဲ သစ္စာဖောက် ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျန်းဖုံးက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ရှောင်စု၊ ငါက ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှာ ငယ်စဉ်ကစပြီး ခုချိန်ထိ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လောက်တဲ့ အရည် အချင်း မရှိခဲ့ဘူး၊ အားလုံးက မင်းပဲ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သင့်တယ်လို့ ပြောခဲ့ကြတာ၊ ငါ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲခဲ့ရသလဲ၊ ဒါကြောင့် စော် ဘွားရဲ့ ရတနာသိုက်ကို ရအောင်ယူပြီး ထွက်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၄၃

ရှောင်စုက...

“ခင်ဗျားရက်စက်လှချည်လား”

ကျန်းဖုံးက...

“ငါ့သွားမယ့် လမ်းမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာ မင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ ငါကြံစည်နေခဲ့တာ ကြာပြီ”

ရှောင်စု အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်က သစ္စာဖောက်မယ်လို့ ဘယ် သူကမှ ယုံနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျားဟား..”

ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများစီးကျလာလေ သည်။

ရှောင်စုကား ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှောင်စု အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိလျှင် ကျန်းဖုံးက ဝတ်စုံ နက်ခေါင်းဆောင်အား ပြောလိုက်လေသည်။

“ထင်းလုံ၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ထင်းလုံဆိုသည့် ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က...

“စိတ်ချ”

ပြောပြီး ရှောင်စု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်လေသည်။

ရှောင်စု အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားဟာ မိုးနဂါးထင်းလုံ ဖြစ်နေတာ ကိုး”

မိုးနဂါးထင်းလုံသည် လူအမြင်တွင် ကြည်ညိုလေးစားစရာ အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း နောက်ခံသို့

၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထင်ရာစိုင်းနေသည့် လူဆိုးစားပြကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထင်းလုံက ရှောင်စု အနီးသို့ လျှပ်တပြက် ချဉ်းကပ်သွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှောင်စု ခုခံပါသော်လည်း ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရထားပြီး ဖြစ်ရကား မယှဉ်နိုင်တော့ပါချေ။

ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်သည်နှင့်...

“ဝုန်း”

“အား”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ရှောင်စုကား မသမာသူနှစ်ဦး၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကျန်းဖုံး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

ရှောင်စုက ဘာမှတတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်ထင်းလုံကတော့ တတ်နိုင်ပါသေး၏။

ထင်းလုံက ရှောင်စု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ရှောင်စု၏

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၄၅

ကိုယ်ပေါ်၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။ ဟန်ကျောင်း ယူလာသော ဆိတ်သားရေ မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရရှိသွားလေသည်။

ထင်းလုံ၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ကျန်းဖုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်လဲ မြေပုံတစ်ပိုင်း ရထိုက်တာပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

ကျန်းဖုံးက ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက...

“ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာ မခေပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုလဲ လျော့မတွက်စေချင်ပါဘူး”

ကျန်းဖုံး ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက...

“ကန္တာရ ရတနာသိုက်က ပစ္စည်းတွေဟာ တစ်သက်မပြောနဲ့ ဆယ်သက်စားမကုန်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ အပိုင်မစီးချင်ပါနဲ့ဗျာ”

ကျန်းဖုံး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူကြတာပေါ့”

ထင်းလုံက...

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“သည်လိုမှပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်သေးဘူး”

“ခင်ဗျားသဘောက တယ်လိုလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ပြဿနာတွေကို အရင်ဆုံး ဖြေရှင်းလိုက်ပါဦး”

“ကျုပ်က..”

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ အခြေအနေက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လားဗျာ”

ကျန်းဖိုး သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ဖြေရှင်းလိုက်မယ်”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်တို့ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား”

ကျန်းဖိုးက တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံသည် သူ၏လူများနှင့်အတူ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှား သွားရင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၄၇

တပည့်

ကျန်ဖိုး...။

ကျန်းဖိုးသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်လာသည်။

ရှောင်စုက ရတနာမြေပုံတစ်ပိုင်းကို ခိုးယူကာ ထွက်ပြေး သွားသည်ဟု သတင်းလွှင့်လိုက်သည်။

ထိုသတင်းကို မည်သူကမျှ မယုံကြည်ကြသော်လည်း ခွန် လွန်ဂိုဏ်းနှင့် ပြဿနာ မဖြစ်လို၍ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြတော့ ချေ။

ကျန်းဖိုးမှာ ဝါစဉ်အကြီးဆုံး ဖြစ်ရကား ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဂိုဏ်းသားများက စောဒကမတက်ကြတော့ ချေ။

ကျန်းဖိုးသည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းအား ကောင်းစွာ ချုပ်ထိန်းနိုင် လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်နေ့နေ့ အမှန်တရားပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖော်ထုတ်မယ်လို့
လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

သူ၏စကားက လေးနက်ပြတ်သားလှ၏။

ဟန်ကျောင်းက ထိန်စန်းအား မျက်တောင်မခတ် အကဲ
ခတ်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိန်စန်း အမှန်တကယ် ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူက
အကဲခတ်လိုက်သည်။

ဟန်ကျောင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့စကားကို ကျုပ်ယုံကြည်
လက်ခံလိုက်မယ်”

ထိန်စန်း ယခုမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဟန်ကျောင်းက...

“ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်း ချင်းရီနဲ့တွေ့တဲ့အခါ အခုကိစ္စ
လုံးဝမပြောပါနဲ့”

ထိန်စန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ”

ဟန်ကျောင်းက မြေပေါ်ကျနေသော သူ၏ခါးကိုကောက်
ယူကာ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက ဟန်တားလိုက်သည်။

“ခဏလောက် နေပါဦး”

ဟန်ကျောင်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁)

❖ ၄၉

“မင်း ဘာပြောစရာကျန်သေးလဲ”

ထိန်စန်းက...

“အစ်ကိုကြီးဆီက အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

“အကူအညီ ဟုတ်လား”

ဟန်ကျောင်း ပြန်လှည့်လာ၏။

ထိန်စန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်ပြီ။

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးတို့က ထိုက်ယန်မြို့မှာ အခြေချ
နေတယ်ဆိုတော့ ခွန်လွန်ကို ကျူးကျော်ဝင်လာတဲ့လူကို စုံစမ်းတဲ့
အခါ ပိုပြီးလွယ်ကူနိုင်ပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ကူညီစုံစမ်းပေးဖို့
တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

ထိန်စန်းက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ သတင်းရရင် ရွှေကျား
တည်းခိုခန်းကို လာပြောပါ”

ဟန်ကျောင်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။

လမ်းကြားလေးအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

နွေ...။

မိုး...။

ဆောင်း...။

ရာသီအလီလီ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာပြီးနောက်
ပြန်လည်အေးချမ်းငြိမ်သက်သွားခဲ့သလို သိုင်းလောက၌လည်း
အခြားသော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ အေးချမ်းငြိမ်း
သက်နေခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

သိုင်းလောကသည် အလွန်ရှုပ်ထွေးပွေလီသော လောက
တစ်ခု ဖြစ်ရကား နှစ်အတန်ကြာအောင် အေးချမ်းငြိမ်သက်နေခြင်း
ကပင် အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

တစ်ချိန်ချိန်တွင် တစ်နေရာရာ ပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လာ
လိမ့်မည်ဟု အားလုံးနားလည်ထားကြသည်။

ပြဿနာပေါ်ပေါက်လာမည့် နေရာမှာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌သာ
ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း နားလည်ထားကြလေတော့သည်။

ဆယ်နှစ်...

ဆယ်နှစ်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီးနောက်...

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၅၁

ထူးခြားသောဧည့်သည်

အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထု ဖုံးလွှမ်းလာလေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လ မရှိပါ။

ကြယ်ကလေးများက တတ်စွမ်းသမျှ အလင်းရောင်ကို ဖြန့်

ဝေပေးနေလေသည်။

မှောင်မိုက်သောညသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။

ခွန်လွန်တောင်မှာလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါသည်။

အဆောင်များအားလုံး မီးငြိမ်းထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ခွန်လွန်တောင်ပေါ်၌ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသား

အချို့က ကင်းလှည့်စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်တွင် ကင်းလှည့်နေသော ခွန်
လွန်ဂိုဏ်းသားများ၏ ခြေသံမှအပ အခြားအသံ မကြားရချေ။

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

အေးစိမ့်သော ညလေများ ဝေယမ်းတိုက်ခတ်လာလေသည်။

ညလေနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုသည် ခွန်လွန်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူရိပ်သည် မီးခိုးရောင်ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် အလွန်ပင် လျင်မြန်ညင်သာလှပလေသည်။

အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် ခွန်လွန်တောင်ပေါ်မှ သစ်ပင်ပန်းပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ ကင်းလှည့်နေသော ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ ဖြတ်ကျော်သွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်ပန်းပင်များကြားမှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ အဆောက်အဦးများဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး အနောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ပြေးလွှားသွားလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်တောင် အနောက်ဘက်၌ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များ ထူထပ်စွာ ရှိနေပါသည်။

မီးခိုးရောင်ဝတ်ထားသူသည် ချုံ့ပုတ်များကြားသို့ တိုးဝင်သွားပြီး တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ခြေလှမ်းရပ်ဟန့်လိုက်လေ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၅၃

သည်။ ထိုလူက မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ ရပ်တန့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမြေကွက်လပ်၌ အုတ်ဂူများ အစီအရီ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်များနှင့် အကြီးအကဲများ၏ အုတ်ဂူများ ဖြစ်လေသည်။

လူရိပ်က ရှေ့တိုးပြီး အုတ်ဂူများကြား၌ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံက ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေလေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုအား ရှာဖွေနေသည့် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်သည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် လူရိပ်က ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

အုတ်ဂူတစ်လုံး ရှေ့၌ ရပ်တန့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်သွားပြီး အုတ်ဂူရှေ့၌ ခူးထောက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုလူရိပ်မှာ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

လူရွယ်က အုတ်ဂူရှေ့၌ ခူးထောက်ပြီး ရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေသည်။

“ဆရာ...ဆရာကို ကျွန်တော်လာပြီး ဂါရဝပြုတာပါ။ ဆရာ့မှာကြားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ကြိုးစားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ခွန်လွန်တောင်ရဲ့

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ၊ တမလွန်ဘဝက
နေ ကျွန်တော့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူပါ”

ဟုလည်း တိုင်တည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သူက တီးတိုးတိုင်တည်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်...

ကင်းလှည့်နေသော ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများ ကြား
သိသွားကြလေသည်။

“သည်မှာ လူရှိတယ်”

သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် အသံကြားရာဘက်သို့ ပြေးလာ
ကြရာ မကြာပါချေ။ မြေကွက်လပ်၌ ရှိနေသော လူရွယ်အား တွေ့
မြင်သွားကြလေသည်။

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က အော်ငေါက်မေးလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်က လှည့်ပင် မကြည့်ပါ။

အခြားဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က...

“ကြည့်စမ်း၊ သူက ဆရာရှောင်စုရဲ့ အုတ်ဂူကို ရှိခိုးကန်
တော့နေတယ်”

ကျန်းဖုံးကြောင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားအားလုံးက ရှောင်စုအား
သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားကြ၏။

ကျန်းဖုံးက ရှောင်စုသည် သစ္စာဖောက်ကာ ရတနာမြေပုံကို
အပိုင်စီးဖို့ ကြိုးစားရင်း သေဆုံးသွားသည်ဟု သတင်းလွှင့်ခဲ့သည်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၅၅

မဟုတ်ပါလား။

ရှောင်စုနှင့် ပတ်သက်နေသူများကိုလည်း သစ္စာဖောက်
များဟု သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က...

“သစ္စာဖောက်ကို ဖမ်းကြဟေ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းသားအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ချက်ချင်း ရှေ့တိုးလာကြလေသည်။

လူရွယ်အား ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် လူရွယ်က တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့်...

“ဟူး”

လေတိုးသံနှင့်အတူ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့
သည်။

“ဟင်”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

လူရွယ်က အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။

မလှမ်းမကမ်း တနေရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားပြီး လက်နှစ်
ဘက် နောက်ပစ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး ရပ်နေလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ ဒေါသထွက်သွားကြလေသည်။

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“တိုက်ကြစမ်း”

ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများသည် ကိုင်ဆောင်ထားကြသော တုတ်ရှည်များ ဝေယမ်းကာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

လူရွယ်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး...ဟူး...ဟူး”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ ဖရိုဖရဲ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ကြရတော့သည်။

ကင်းသမားခေါင်းဆောင်က...

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကိုလည်း လာသေးတယ်၊ ခွန်လွန်က လူတွေကိုလဲ တိုက်ခိုက်ပုံသေးတယ်၊ အားလုံးနောက်မဆုတ်စတမ်း တိုက်ကြဟေ့”

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားအားလုံးသည် မကျေမနပ်ဖြင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ကြပြန်လေသည်။

ညာသံပေးသံ၊ တိုက်ခိုက်သံများမှာ တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယဉ် ကျယ်လောင်စွာ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်...

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများသည် စည်းစနစ်တကျ သိုင်းကွက်ဆင်ကာ စုပေါင်းတိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့၏တိုက်ကွက်က ဟာကွက်မရှိ ထိရောက်မှု ရှိနေခြင်း

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၅၇

ကြောင့် တော်ရုံသိုင်းသမားဆိုလျှင် သိုင်းဆယ်ကွက်ပြည့်အောင် ခံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

လူရွယ်ကမူ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းသွားလိုက်လေသည်။

တဖန်...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြပါ”

ဟု အော်ပြောရင်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

လူရွယ်၏လက်ဝါးရိုက်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ၏သိုင်းကွက် ပျက်ပြားကာ ဖရိုဖရဲ နောက်ဆုတ်သွားကြရလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများကို ဦးဆောင်လာသူ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဒါ ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်းကွက်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထိုရေရွတ်သံကို ကြားရလျှင် ကျန်ဂိုဏ်းသားများ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြတော့ပါချေ။

ခေါင်းဆောင်က...

“အားလုံး နောက်ဆုတ်လိုက်ကြ၊ ဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်ကြနဲ့တော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို သွားပြီး အကြောင်းကြားကြမယ်”

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု အော်ပြောကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သားများလည်း ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့သည်။

လူရွယ် ပြီးလိုက်သည်။

ရှောင်စုရသေ၏ အုတ်ဂူဆီသို့ ပြန်သွားပြီး ဒူးထောက် ဂါရဝ ပြုလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ မကြာမီ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

တိမ်မည်းများ ရွေ့လျားသွားလေသည်။

လကွေးကလေးသည် တိမ်ကြားမှ စတင်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လရောင်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနည်းငယ် ပို၍လင်းလာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

လူရွယ်၏မျက်နှာကို လရောင်ဖြင့် ကောင်းစွာတွေ့မြင်လာရလေသည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောနေညားပြီး စိတ်ဝီရိန်ကသည့်အသွင် ရှိနေသည်။

လူရွယ်က အုတ်ဂူရှေ့၌ ဒူးထောက်ရင်း...

ခွန်လွန်ရသေသိုင်း (ပ) ❖ ၅၉

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မတရားမှုတွေကို ကျွန်တော် ဖြေရှင်းသွားပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်တော်မူပါ”

ဟု တိုင်တည်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

ရှောင်စုရသေ၏အုတ်ဂူကို ရှိကူးကန်တော့ပြီး တိတ်တဆိတ် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်အချိန် ဖြစ်သည်။

ဤအချိန်သည် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်သောအချိန် ဖြစ်သည်။

ယနေ့မှာမူ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းသားများသည် သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ခြင်းမပြုဘဲ အချင်းချင်း စုရုံးကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးဝေဖန်ပြောဆိုနေကြလေသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက အတော်မြင့်မားတာပဲကွ”

“ဟာ သူက တို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက သိုင်းကွက်တွေကို တတ်မြောက်ထားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

စသည်စသည်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ထိုလူရွယ်မှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါချေ။

ထိုအချိန်၌ သိုင်းလေ့ကျင့်သည့် နေရာသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟူး”

လူရွယ်တစ်ဦးသည် လေထဲ ကျွမ်းသုံးလေးပတ်ပစ်ပြီး ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာ ရှိဦးမည့် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပပြီး တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံက မည်သည့်ကိစ္စမဆို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုလူရွယ်ကား ချင်းရီတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ တျန်ရစ်ခဲ့သော ထိန်စန်း ဖြစ်သည်။

ထိန်စန်းသည် ယခုအချိန်တွင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ကျန်းဖုံးအားထားရသူ ဖြစ်နေချေပြီ။

ထိန်စန်းက သူ၏ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ကြိုးစားခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ သိုင်းပညာ အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၆၁

ထိန်စန်းက စုရုံးနေသော လူရွယ်များအား တစ်ချက်ရေကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ၊ ဒါဟာ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ချိန်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား”

လူငယ်များ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိန်စန်းက...

“သိုင်းလေ့ကျင့်ချိန်မှာ မလေ့ကျင့်ဘဲ ခုလိုနေတာ ခွန်လွန်တောင်ရဲ့ စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

ဟု အပြစ်တင် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက...

“ကဲ အားလုံး သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ကြမယ်”

ဟု လောဆော်ကာ သူက ဦးဆောင်ပြီး သရုပ်ပြ လေ့ကျင့်ပြလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျန်းဖုံးရသေ့...။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်နေသော ကျန်းဖုံးရသေ့သည် ဟာဝန်
ရှိသူများ၏ သတင်းပေးချက်အရ လူရွယ်တစ်ယောက်က ခွန်လွန်
တောင်ပေါ်သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည်ကို သိရှိသွားလေ
သည်။

ထို့အပြင်...

ကျူးကျော်ဝင်လာသူ ရှောင်စုရသေ့၏ အုတ်ဂူ၌ ဂါရဝပြုခဲ့
သည်ဟု သိရသောအခါ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ရှောင်စုရသေ့၏ အုတ်ဂူ၌ သွားရောက် စစ်
ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးရသေ့ အလိုလိုနေရင်း ထိတ်လန့်နေမိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရင်း ရှောင်စုရသေ့၏ အုတ်ဂူ
ရှေ့မြေကြီးပေါ်၌ ရေးထားသောစာများကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

ထိုစာများကို ဖတ်ပြီးလျှင် ကျန်းဖုံးရသေ့ ထိတ်လန့်သွား
တော့သည်။

ထိုစာများမှာ...

“ထိုက်ယန်မြို့ ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၌ ငါးလ ငါးရက်နေ့တွင်
ကန္တာရ ရတနာမြေပုံ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်”

ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ”

ကျန်းဖုံးရသေ့ ပို၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၆၃

ထိုစာများကို ခြေဖြင့် နင်းကာ ကပ္ပာကယာ ဖျက်လိုက်
လေသည်။

မလုံမလဲ မျက်လုံးများဖြင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မလှမ်းမကမ်း၌ ရှိနေသော အစောင့်နှစ်ယောက်
ကို ခေါ်လိုက်သည်။

အစောင့်များ ရောက်လာသောအခါ...

“သည်နေရာကို ဘယ်သူ ဝင်လာသေးသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်များ ပြိုင်တူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူမှ မဝင်ပါဘူး”

ထိုစကားကြားမှ ကျန်းဖုံး စိတ်သက်သာရာရသွားလေ
တော့သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူမှ မဝင်စေနဲ့”

ဟု အမိန့်ပေးပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိန်စန်းက...

“ဒါဟာ အတော်ဆိုးဝါးတဲ့ ကိစ္စပါပဲ”

သူက ဦးညွှတ်ပြီး ကျန်ဖုံးကို မေးလိုက်သည်။

“အဲသည် လူက ဘယ်သူများလဲ ခင်ဗျာ”

ခွန်လွန်တောင်ပေါ်သို့ ကျူးကျော်လာသူမှာ ခေသူ မဟုတ်
ကြောင်း ထိန်စန်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ
ရှောင်စုရသေ့ရဲ့ အုတ်ဂူမှာလာပြီး ကန်တော့သွားတယ်”

ထိန်စန်းက...

“ဆရာရသေ့ရှောင်စုဟာ”

“သူဟာ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပဲ”

ကျန်းဖုံး၏မျက်နှာ ခက်ထန်သွားလေသည်။

“ပြီးတော့ ကျူးကျော်ဝင်လာတဲ့လူဟာ တို့များ ခွန်လွန်
ဂိုဏ်းရဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာတွေ တတ်မြောက်ထားသေးတယ်”

ထိန်စန်းက...

“သည်လူဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းနဲ့ ပတ်သက်နေသူ ဖြစ်လိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်”

ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို တာဝန်တစ်ခုပေးမယ်လို့

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၆၇

ငါ စိတ်ကူးထားတယ်”

ထိန်စန်း ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျန်းဖုံးက...

“ကျူးကျော်ဝင်လာတဲ့လူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်း
စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရလိမ့်မယ်”အလွန်အရေးကြီးသော တာဝန်တစ်ခု ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း ထိန်စန်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“သူ့ကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နိုင်မယ့် သံလွန်စတစ်ခု ရှိတယ်၊
အဲဒါက...”ရှောင်စု၏အုတ်ဂူရှေ့၌ ရေးထားခဲ့သော စာအကြောင်း
ပြောပြလိုက်လေသည်။ထိန်စန်း စိတ်ဝင်စားကာ သေသေချာချာ မှတ်သားထား
လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“မင်း ထိုက်ယန်မြို့ကို သွားရလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ထိန်စန်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

ထိန်စန်းက ကျန်းဖုံး၏တာဝန်ပေးချက်အရ ခွန်လွန်တောင်
သို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသူအား စုံစမ်းရန် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ခရီး
ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

တစ်နေရာမှ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံက
ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုမျက်လုံးပိုင်ရှင်သည် ထိန်စန်း ထွက်သွားသောအခါ
ဘဝင်မကျသည့် အရိပ်အရောင်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက်...

အကာအကွယ်တစ်ခုမှ နေ၍ ခွန်လွန်တောင်ကို ဆက်ပြီး
အကဲခတ်နေလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ ခွန်လွန်တော်မှ နောက်ထပ် မြင်းစီး
သမားတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်လေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားမှာ အပြာရောင်ဝတ်ထားလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသည်လည်း လူတစ်ယောက်က သူ့အား
စောင့်ကြည့်နေမည်ကို မသိဘဲ မြင်းခွန်းစိုင်းသွားလေသည်။

စောင့်ကြည့်နေသူက နောက်က ထွက်သွားသော မြင်းစီး

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၆၉

သမားမှာ ကျန်းဖုံးရသေ့ ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်လေ
သည်။

ကျန်းဖုံးက ရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း စောင့်ကြည့်နေသူက
သတိပြုမိခဲ့လေသည်။

ထိုစောင့်ကြည့်နေသူကား ‘ချင်းရီ’ ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီသည် ခွန်လွန်တောင်ကို ကျူးကျော်ကာ ရှောင်စု
ရသေ့၏ အုတ်ဂူကို ဂါရဝပြုခဲ့သည်။

ထို့နောက် ထိန်စန်းနှင့် ကျန်းဖုံးတို့ ထွက်သွားကြသည်ကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိန်စန်းနှင့် ကျန်းဖုံးတို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရလျှင်
ချင်းရီလည်း မြင်းပေါ်တက်ကာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

သိုင်းလောကသတင်းထူး

ထိုက်ယန်မြို့...။

ယုတန်ဘယဆေးဆိုင်...

ယုတန်ဘယဆေးဆိုင်သည် ထိုက်ယန်မြို့၌ နာမည်အကြီးဆုံး ဘယဆေးဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

ဆေးဆိုင်က နာမည်ကြီးသော်လည်း ဆေးဆရာက လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ ချင်းရီ ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီ၊ ပေအင်းနှင့် ဟန်ကျောင်းတို့မှာ ခွန်လွန်တောင်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီအား ရှောင်စုရသောက ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်းကျမ်းနှင့် တကွ ဘယဆေးကျမ်းများ ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင်...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၇၁

ကန္တာရမြေပုံတစ်ခြမ်း၌ မှတ်သားထားသည်များကို ပြသကာ အလွတ်ကျက်မှတ်ထားစေခဲ့လေသည်။

ချင်းရီသည် ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် ခွန်လွန်တောင်မှ အရှုပ်တော်ပုံနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ခွန်လွန်ကိုယ်ချုပ်က စော်ဘွားကြူးလုံထံမှ ရတနာသိုက်မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရထားပြီး အများအကျိုးဆောင်ရွက်ရန် ဟန်ကျောင်းကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ကိုယ်ချုပ်ပြီးလျှင် တာဝန်ရှိသော ရှောင်စုနှင့် ကျန်းဖုံးတို့ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ကြပြီး ကျန်းဖုံးက သိုင်းလောကသားများနှင့် ပူးပေါင်းကာ အကောက်ကြံ့ခိုင်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ခွန်လွန်တောင်၏ အရှုပ်တော်ပုံကြီးကို ကောင်းစွာ သိရှိခဲ့ပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်လေသည်။

ချင်းရီသည် ကန္တာရ ရတနာမြေပုံနှင့် ပတ်သက်နေသူများ လှုပ်ရှားလာအောင် ရှောင်စု၏အုတ်ဂူရှေ့၌ စာများ တမင် ရေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိအောင် မသိမသာ သတင်းလွှင့် လိုက်လေသည်။

ဤတွင်...

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုက်ယန်မြို့၌ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသည် ထင်ရှားသော
တည်းခိုခန်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့...

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသို့ လူရွယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ထိုလူရွယ်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားပြီး မာနကြီး
မည့်အသွင် ရှိလေသည်။

လူရွယ်က ဆိုင်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့်...

“ကျုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး အသန့်ရှင်းဆုံး အခန်းတစ်
ခန်းပေးပါ”

ဟု ပြောကာ ရွှေတုံးလေးတစ်တုံးကို စားပွဲပေါ်တင်ပေး
လိုက်လေသည်။

ဆိုင်တာဝန်ခံသည် ရွှေတုံးလေးကို ကြည့်ပြီး အံ့သြသွား
လေသည်။

“သည်ရွှေတုံးလေးက”

“ဒါ အခန်းပဲ”

“ကောင်း...ကောင်းပါပြီ”

တာဝန်ခံ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ချက်ချင်းပင် ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ အ
ကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်း ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၇၃

လူရွယ်က ဆိုင်လုလင်နှင့်အတူ သူ၏အခန်းသို့ လိုက်ပါသွား
ချိန်၌ နောက်ထပ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုဧည့်သည်သည်လည်း ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ထားပြီး
ချမ်းသာကြွယ်ဝသူအသွင် ရှိလေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်အတွက် အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပါ”

ဟု ပြောကာ ရွှေတုံးလေးတစ်တုံး ထုတ်ပေးလေသည်။

တာဝန်ခံ အံ့သြသွားလေသည်။

ယနေ့ ရောက်လာသော ဧည့်သည်များမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သူများ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ထိုဧည့်သည်ကို လိုက်
လံပို့ဆောင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

ထိုနေ့က ထူးဆန်းသည်မှာ ရပ်ဝေးမှ ဧည့်သည်များ တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့်...

မိုးမချုပ်မီ တည်းခိုခန်းတွင် ဧည့်သည်များဖြင့် ပြည့်နှက်
သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တည်းခိုခန်းတာဝန်ခံ...။

တာဝန်ခံသည် သူ၏အခန်းထဲ၌ ထိုင်ကာ အရက်သောက်
နေသည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်
ရောက်ရှိလာလေသည်။

တာဝန်ခံက...

“ဘာကိစ္စလဲဟေ့”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်က...

“ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ပါ”

“ဧည့်သည်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အခန်းတွေ တစ်ခန်းမှ မအားတော့ဘူး၊ လူပြည့်နေပြီ၊
တခြားတည်းခိုခန်းကို သွားဖို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုင်လုလင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

တာဝန်ခံက ဆက်ပြီး အရက်သောက်နေလိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညီညီ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၇၇

ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

တာဝန်ခံ အံ့သြသွားသည်။

ပြဿနာတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စိ
လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်လျှင် လူတစ်ယောက်က ဒေါသတကြီး
လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နှီးပါး ရှိပြီး
မောက်မာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ထိုလူက...

“ခင်ဗျားက ဆိုင်တာဝန်ခံလား”

တာဝန်ခံကို ခါးထောက်ကာ မေးလာလေသည်။

တာဝန်ခံက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စ ရှိနေလို့လဲ
ပြောပါဦး”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်း လိုချင်လို့ လာခဲ့
တာ”

တာဝန်ခံက...

၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“အခန်းတွေ အားလုံး ပြည့်သွားပါပြီဗျာ”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ်အတွက် အခန်းတစ်ခန်းရအောင် လုပ်ပေးရမယ်”

“အခန်းက...”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ရင် ရတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ မောင်းထုတ်မလား၊ ကျုပ်က မောင်းထုတ်ပစ်ရမလား ပြောပါ”

“ဟာ သည်လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ”

တာဝန်ခံက တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ထိုလူက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်စောင့်နေမယ်”

တာဝန်ခံသည် မတတ်သာတော့ဘဲ ဆိုင်လုလင်များကို ခေါ်ကာ အခန်းလွှတ်တစ်ခန်းရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရတော့ သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၇၇

တာဝန်ခံ ခေါင်းရွပ်နေ၏။

တည်းခိုခန်း၌ ဧည့်သည်များ ပြည့်နှက်သွားပြီ မဟုတ်ပါ လား။ တာဝန်ခံ စိတ်ညစ်နေသည်။

“ရောက်လာတဲ့ လူတွေဟာ သိုင်းလောကသားတွေပါ လား”

သိုင်းလောကသားများက အဘယ်ကြောင့် တည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပါသနည်း။

“အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

သိုင်းလောကသားများ ရောက်ရှိလာသည့် အကြောင်းရင်း ကို စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဧည့်သည်များနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ယူ ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“လင်းဝူ”

ပထမဆုံး ရောက်လာပြီး ရွှေတုံးတစ်တုံးပေးကာ အခန်း ငှားရမ်းခဲ့သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးတောစဉ်းစားလိုက်လေသည်။

လင်းဝူသည် နာမည်ရှိသည့် သိုင်းသမားဂိုဏ်းချုပ်တစ် ယောက် ဖြစ်လေသည်။

“သူက ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ”

လင်းဝူသည် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားကာ လူ သိများသူ ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းလောကအ

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျိုးထက် မိမိကိုယ့်ကျိုးကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်လေသည်။

“သူက အကောင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိရမယ်”

တာဝန်ခံက လင်းဝူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

တဖန်...

“သိုင်းဆရာဖန်ကြူး”

ဟု နောက်ဧည့်သည်တစ်ယောက်၏အမည်ကို ရေရွတ် လိုက်ပြန်လေသည်။

သိုင်းဆရာဖန်ကြူးသည်လည်း လင်းဝူကဲ့သို့ ဂိုဏ်းချင်တစ် ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူတို့က ဂိုဏ်းသားများ ခေါ်ကာ ရောက်လာကြခြင်း မဟုတ်ပါ။

တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ် သည်။ မည်သို့ဆိုစေ...

အကြောင်းတစ်ခုခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် သူတို့၏ ဂိုဏ်းသား များ ချက်ချင်းရောက်လာနိုင်ကြသည့်သဘော ရှိလေသည်။

“သိုင်းဆရာဖန်ကြူးနဲ့ လင်းဝူဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် သိကျွမ်းကြပေမယ့် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်တွေတွေ့ မဟုတ်ကြ ဘူး၊ သူတို့အချင်းချင်း ပေါင်းမိနိုင်သလို အချိန်မရွေး ပြဿနာ ဖြစ် နိုင်တဲ့လူတွေပဲ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၇၉

အခြားရောက်လာကြသူများသည်လည်း သိုင်းလောက သားများ ဖြစ်ရကား သူ၏တည်းခိုခန်း၌ အချိန်မရွေး ပြဿနာ ဖြစ် ပေါ်လာနိုင်ကြောင်း တွေးမိကာ တာဝန်ခံ ရင်လေးသွားလေတော့ သည်။

“ငါ သည်အတိုင်း နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ခွန်လွန်တောင် ကို အကြောင်းကြားမှပဲ”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်တာဝန်ခံမှာ ကျက်ကိုးဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ကျက်ကိုးက ထိုက်ယန်မြို့သို့ ရောက်လာပြီး တည်းခိုခန်း ဖွင့်ထားသည်မှာ အကြောင်း ရှိလေသည်။

ရှောင်စု သေဆုံးသွားပြီး ဟန်ကျောင်းနှင့် ချင်းရီတို့ ထွက် ပြေးရှောင်တိမ်းသွားကြပြီးနောက် ချင်းရီတို့၏ သတင်းကို စုံစမ်းရန် နှင့် စော်ဘွားကြူးလုံ အသတ်ခံရကာ မြေပုံတစ်ပိုင်း ပျောက်ဆုံး သွားသည့်ကိစ္စကို စုံစမ်းရန် ကျန်းဝုံးက ကျက်ကိုးအား တာဝန်ပေး ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျက်ကိုးအား ထိုက်ယန်မြို့၌ တာဝန်ပေးထားခြင်းမှာ ထိုက်ယန်မြို့၌ မိုးနဂါးဂေဟာ ရှိနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

မိုးနဂါးဂေဟာ...

မိုးနဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်မှာ သူဌေးကြီးထင်းလုံ ဖြစ်လေသည်။

◆ ◆ ◆

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အတိတ်ကလူတစ်ယောက်

မိုးနဂါးဂေဟာ...။

မိုးနဂါးဂေဟာသည် ထိုက်ယန်မြို့၌ မသိသူ မရှိသော ဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးဂေဟာပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးထင်းလုံသည် ယခင်က သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်စားသော သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးထင်းလုံက ဂေဟာအပေါ်ထပ်ရှိ သူ၏သီးသန့်အခန်း၌ ရှိနေ၏။

ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် အနီး၌ ရပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးမောကြည့်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၈၁

တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်ထားကာ တွေးတောစဉ်းစားနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

မှန်ပေသည်။

သူက သိုင်းလောကအား ကျောခိုင်းခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကို ကျောခိုင်းပြီးနောက် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော်...

မကြာသေးမီက ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှ ကန္တာရမြေပုံကိစ္စ ဖြစ်လေသည်။

ငါးလပိုင်း ငါးရက်နေ့တွင် မြေပုံကိစ္စကို ဖြေရှင်းကြမည်ဆိုသည့်သဘော ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စက သူဌေးကြီးထင်းလုံအတွက် အတွေးပွားစရာ ဖြစ်လာလေသည်။

သူဌေးထင်းလုံသည် အဟိတ်မှ ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးတောစဉ်းစားမိလေသည်။

ထိုစဉ်က ခွန်လွန်တောင်မှ လက်ထောက်ကျန်းဖုံးသည် သူနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖုံးက ချိန်းဆိုသဖြင့် ထင်းလုံ သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

နှစ်ယောက်သား လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဖိုးက...

“ထင်းလုံ၊ ခင်ဗျားက စော်ဘွားကြူးလုံရဲ့ ရတနာသိုက် သတင်းကို ကြားမိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။

ထင်းလုံက...

“သည်ရတနာသိုက်အကြောင်းကို လူတိုင်း ကြားဖူးထား တာပဲဗျ”

ကျန်းဖိုးက...

“ရတနာသိုက်ကို ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား မလိုချင်ဘူးလား”

ထင်းလုံက...

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲဗျာ၊ မလိုချင်တဲ့လူ ဘယ်သူ ရှိမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲဆောင်ရွက်ပါ။ ရတနာသိုက်ကို ကျုပ်တို့ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူကြတာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ ခွန်လွန်တောင်မှာ ရတနာမြေပုံတစ်ခြမ်း ရှိနေ တာကို ခင်ဗျားသိမှာပေါ့”

ထင်းလုံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းဟာ ရတနာသိုက်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၈၃

ကိစ္စနဲ့ ထဲထဲဝင်ဝင် ရှိခဲ့တာပဲ”

ကျန်းဖိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ လက်တွဲဆောင် ရွက်မယ် မဟုတ်လား”

ထင်းလုံ သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဆောင်ရွက်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ကျန်းဖိုးက...

“ကောင်းပြီ၊ မကြာခင် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက ဟန်ကျောင်းက စော်ဘွားကြူးလုံဆီကို သွားလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားက သူ့နောက်ကို လိုက်သွားရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ရတနာသိုက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆက်လက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့ကြလေသည်။

ထင်းလုံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူက စော်ဘွားကြူးလုံနှင့် ဟန်ကျောင်းကို တိုက်ခိုက်ကာ မြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရယူခဲ့သည်။

ကျန်မြေပုံတစ်ပိုင်းက ခွန်လွန်တောင်၌ပင် ရှိနေခဲ့လေ သည်။

ထင်းလုံက ထိုမြေပုံတစ်ပိုင်းကို ရယူဖို့ ရုတ်တရက် မကြိုး စားခဲ့ပါချေ။

သူက လူဆိုးစားပြကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး လူယက်စက်ခိုက်

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထားသောငွေများက တစ်သက်စားမကုန်အောင် ရှိနေခဲ့သည်။
 ထို့ကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 ယခုတော့...
 အေးအေးဆေးဆေးနေ၍ မရအောင် အကြောင်းဖန်လာ
 ပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ထင်းလုံက...
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို ကြိုတင်အသိပေးထားဦးမှ ဖြစ်
 မယ်”
 ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုက်ယန်ဖြူ...။
 ထိုက်ယန်ဖြူ၌ မွေးရနံ့ဂေဟာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ
 သည်။
 မွေးရနံ့ဂေဟာပိုင်ရှင်မှာ မိန်းမချောလေးကြူးလျှံ ဖြစ်လေ
 သည်။
 ကြူးလျှံ၏လက်ရာမြောက်လှသော စောင်းသံကို လူအ
 များက အလွန်နှစ်ခြိုက်ကြလေသည်။
 ကြူးလျှံ၏စောင်းသံကို အခကြေးငွေပေးကာ လာရောက်
 နားထောင်ကြလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၈၅

ကြူးလျှံသည် ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး
 လည်း ဖြစ်လေသည်။
 သူမသည် တစ်ချိန်က စော်ဘွားကြီးတစ်ဦး၏သမီးလေး
 ဖြစ်ခဲ့သည်။
 သူမ၏ဖခင်မှာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသော စော်ဘွားကြူးလုံ ဖြစ်
 လေသည်။

ကြူးလျှံက စောင်းကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်
 နေ၏။
 သူမ၏မျက်လုံးများက ရီဝေနေသည်။
 သူမသည် တစ်ချိန်က ကန္တာရအတွင်း ဖခင်ကြီး လုပ်ကြံခံခဲ့
 ရပုံကို ပြန်လည်တွေးတော မြင်ယောင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 သူမ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာသည်။
 “ဖေဖေရယ်”
 ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။
 သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌လည်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေ
 တော့သည်။
 ထိုစဉ်...
 “သခင်မလေး”

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ခေါ်သံနှင့်အတူ အဘွားအိုတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုအဘွားအိုကား ကြူးလွှဲကို ငယ်စဉ်ကပင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော အထိန်းတော်အဘွားအို ဖြစ်လေသည်။

“ဘွားဘွား”

ကြူးလွှဲက စောင်းကို ချကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုကို ကြည့်ပြီး...

“ဘွားဘွား အကြောင်းထူးသလား”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

အဘွားအိုက...

“သခင်မလေး၊ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ ငါးရက် ငါးလ နေမှာ ကန္တာရ ရတနာသိုက်မြေပုံအကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ကြူးလွှဲက ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်ချလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၈၇

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးနဂါးဂေဟာ

မိုးနဂါးဂေဟာ...။

မိုးနဂါးဂေဟာသည် ထိုက်ယန်မြို့၏ မင်းလမ်းမကြီးနံဘေးတွင် တည်ဆောက်ထားသော ဂေဟာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဤဂေဟာကြီး၏ပိုင်ရှင်မှာ ထိုက်ယန်မြို့တွင် မြို့မျက်နှာဖုံး သူဌေးကြီးထင်းလုံပင် ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးထင်းလုံသည် မည်မျှချမ်းသာကြောင်းကို ထိုက်ယန်မြို့တစ်ခုလုံးက ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းပင် မရှိပါချေ။

အကြောင်းမှာ...

မိုးနဂါးဂေဟာ၏ ခြံဝင်းကြီးမှာ ထိုက်ယန်မြို့၏ လေးပုံတစ်ပုံပုံမျှပင် ကျယ်ဝန်းသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မိုးနဂါးဂေဟာအတွင်း၌ အဆောင်ကြီး အဆောင်ငယ်
အထပ်ထပ် တည်ဆောက်ထားသည်။

ထို့အပြင်...

တော်ရုံတန်ရုံ လူများသည် ဂေဟာအတွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန်
အခွင့်အရေး မရှိပါချေ။

စာစ်ဖန် ဂေဟာရှင်ထင်းလုံနှင့် သမီးဖြစ်သူ ထင်းမေတို့၏
သိုင်းပညာမှာ ထိုက်ယန်မြို့တွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟု အဆိုစကား
ရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဂေဟာကြီးအတွင်းသို့ တော်ရုံတန်ရုံ လူ
များက ဝင်ရောက်ခြင်း မပြုဝံ့ကြချေ။

သို့သော် ယနေ့မှာမူ ဂေဟာရှေ့သို့ မြင်းတစ်ကောင်က ရုပ်
တန်လာပြီး မြင်းပေါ်မှလူသည် ဂေဟာကြီး အတွင်းသို့ ရဲရဲဝံ့ လှမ်း
ဝင်သွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

ထိုသူမှာ တစ်ခြားလူ မဟုတ်ချေ။

ရုပ်ဖျက်လာသော ကျန်းဖိုးရသေ့ပင် ဖြစ်၏။

သူက ဂေဟာကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အိမ်
တော်ထိန်းအမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့က
ထွက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“ဘယ်ကလာတဲ့ ဧည့်သည်ပါလဲရှင်”

အမျိုးသမီး၏အသံမှာ ဟန်ဆောင်မှု ဟန်မူယာ ကင်းမဲ့လှ
သော်လည်း အထက်တန်းကျလှသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၈၉

ကျန်းဖိုးရသေ့က...

“ကျုပ်က ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကပါ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လေးစားပါတယ်ရှင်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်တယ်ဆို
တာ အမိန့်ရှိပါ”

ကျန်းဖိုးရသေ့က...

“ကျုပ်က ဂေဟာရှင်ထင်းလုံနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ကာ

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ အခု ဂေဟာရှင် မရှိပါဘူး”

ကျန်းဖိုးရသေ့က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“သူက ဘယ်ကို သွားလို့လဲ”

အမျိုးသမီးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်လေ
သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်မတို့ မသိပါဘူး၊ ဂေဟာရှင်က ခရီးတစ်ခါ
ထွက်ရင် သုံးလေးလ ကြာတတ်ပါတယ်၊ သူ ဘယ်ကိုသွားမယ် လာ
မယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ ပြောမသွားတတ်ပါဘူး”

သူမက ကောင်းဆက်လိုက်၏။

“ကျန်းဖိုးရသေ့ရဲ့ ကိစ္စ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင်တော့ သခင်မ
လေးထင်းမေ ရှိပါတယ်၊ သွားခေါ်ပေးရမလားရှင်”

ကျန်းဖိုးရသေ့က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

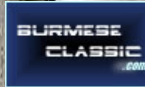
“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်က သူပြန်လာတဲ့အထိ ခြေကျား

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တည်းခိုခန်းက စောင့်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပေးစမ်းပါ”
သူက ယင်းသို့ ပြောပြီး မိုးနဂါးဂေဟာမှ ပြန်လည်ထွက်
ခွာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန် သူ၏လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေသော
လူတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ခြင်းကိုမူ သူက လုံးဝသတိမပြုမိပါချေ။
ယင်းလူမှာ တစ်ခြားသူ မဟုတ်ချေ။
ချင်းရီပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၉၁

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း...။

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသည် ထိုက်ယန်မြို့၏ မင်းလမ်းမကြီး
ပေါ်တွင် ရှိသော်လည်း တည်းခိုခန်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်လည်းဖွင့်
ထားသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖြစ်၏။

မင်းလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်၌ ယှဉ်ပြိုင်ရောင်းချနိုင်ရန်
စားသောက်ဆိုင် မရှိသလောက် ရွှေကျားတည်းခိုခန်းနှင့် စား
သောက်ဆိုင်မှာ စည်စည်ကားကားဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေ
သည်။

နံနက်မိုးလင်းချိန်မှစ၍ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ချိန်ထိတိုင်
အောင် လာရောက်စားသောက် နားခိုသူများဖြင့် စည်ကားနေသော
ရှိသည်။

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော လည်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကျက်ကိုးကမူ သာမန်လူများကဲ့သို့ပင် ဝတ်စား သွားလာတတ်၏။

ထိန်စန်းက ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခုဆီသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသည်။

“အစ်ကိုလေးခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုခန်းမှာ သည် အခန်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထိန်စန်းက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆိုင်လုလင်လေး ပြောသကဲ့သို့ပင် အခန်းတစ်ခုလုံး၏ အပြင်အဆင်မှာ ခမ်းနားပြီး အဆင့်မြင့်လှပေသည်။

ဆိုင်လုလင်လေးက သူအခန်းထဲ ဝင်သွားသည်နှင့် အခန်း ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိန်စန်းက အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဆေး ဇေလုံထဲတွင် လက်ဆေးနေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထိန်စန်းက လက်ဆေးနေရာမှ တံခါးခွက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က တံခါးဝ တွင် ရပ်လျက်နေကြောင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုလူက ထိန်စန်းအား ပြုံးပြလိုက်၏။

❖ ၉၃ ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ)

“ကျုပ်က တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ကျက်ကိုးပါ”
ထိန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဪ ဟုတ်လား ဒါနဲ့ ဘာကိုစွဲ ရှိလို့လဲ”
ကျက်ကိုးက...

“မင်းနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ”
ထိန်စန်းက အခန်းထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ အထဲကို ကြွပါ”
ကျက်ကိုးက အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လက်နှစ်

ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး...
“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ အဆင့်မြင့်ဆုံး သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်

ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”
ထိန်စန်းက ထိုစကားကို ကြားလိုက်သောအခါ အလွန်အံ့

သြသွားမိသည်။
သူက ထိုလူအား ယခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိလေ

သည်။ ထိုလူမှာ မိမိတို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျက်ကိုးက သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
“မင်းက သည်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

ထိန်စန်းက...
“ဆရာက လူတစ်ယောက်ကို စုံစမ်းဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တာ”

ပါ”

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျက်ကိုးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ထိန်စန်းက...

“တစ်ညမှာ ကျုပ်တို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းထဲကို လူတစ်ယောက် က ခိုးဝင်လာတဲ့ကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ပါ”

ကျက်ကိုးက အံ့သြလွန်း၍ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား လေသည်။

“ဟင် ဟုတ်လား၊ အဲသည့် လူက ဘယ်သူလဲ”

ထိန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အဲသည်လူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ ဒါပေ မယ့် သူဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းကွက်တွေကိုပဲ အသုံးပြုသွားတယ်ဆိုတာ သိပေမယ်”

သူက၊ စကားဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်က အခု သည့်မြို့ကို လာတာ အဲသည် လူကို စုံစမ်း ဖို့ပါပဲ၊ အဲသည် ကိစ္စကို ခင်ဗျားလဲ တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းပေးပါ”

ကျက်ကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါမယ်”

ထိန်စန်းက သူ့ အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ရွှေကျားတည်းခိုခန်းပိုင် ရှင် ဖြစ်နေတာလဲ”

ကျက်ကိုးက ရယ်မောလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၉၅

“ငါက တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သည်တည်းခို ခန်းဟာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းက လာဖွင့်ထားတာပါဗျာ”
သူ၏စကားကြောင့် ထိန်စန်းက အလွန်အံ့သြသွားမိလေ သည်။

“ဟင် သည်အကြောင်းကို ဆရာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို မပြောတာလဲ”

ကျက်ကိုး၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

“ဪ ဆရာက အချိန်မတန်လို့ မပြောသေးတာပါ၊ နောက်ပြီး သည်တည်းခိုခန်းရဲ့ အမြတ်အစွန်းနဲ့ ဂိုဏ်းအတွက် လိုအပ် တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်နေရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်ပါ”

သူက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

“ဂဲ...ကဲ၊ ကျုပ်လဲ လုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့ သွားလိုက် ဦးမယ်”

ဟု စကားစဖြတ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေ သည်။

ထိန်စန်းကမူ ဘဝင်မကျဘဲ တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲ တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သူက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“အင်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အတော်များနေပါလား”

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဂေဟာရှင်

မိုးနဂါးဂေဟာ၏ တစ်ခုသော မြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်နေသည်။

သူမ၏ရုပ်ရည်မှာ အလွန်ချောမောလှပပြီး ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

သူမက ဓားသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်လိုက်သော အခါတွင် လိပ်ပြာတစ်ကောင် လေထဲတွင် ပျံ့နေသည်နှင့် တူလှပေသည်။

သူမ၏သိုင်းပညာမှာလည်း အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်လှပေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကား မည်သူ ဖြစ်သနည်း။

သူမကား တခြားသူ မဟုတ်ပါ။

ဂေဟာရှင်ထင်းလုံ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး ထင်းမေပင် ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၉၇

သူမက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ယခုကဲ့သို့ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်လေ့ ရှိပေသည်။

ထိုအချိန် အိမ်တော်ထိန်း အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့က သူမ သိုင်းလေ့ကျင့်သော နေရာသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့သည် ခွန်လွန်ကို ကြိုကြို ရောက်ရှိလာသည့် သတင်းကို လာရောက်ပို့ဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့သည် သခင်မလေးထင်းမေက သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေခြင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပေါ်မှုကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မည်သည့်စကားမျှ မပြောသေးဘဲ နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည်။

တစ်ခဏကြာသောအခါ ထင်းမေက သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်မှု ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုအခါကျမှ အိမ်တော်ထိန်း အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့သည် ထင်းမေ၏အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“သခင်မလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ထင်းမေက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြရင်း အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

အိမ်ထိန်းအမျိုးသမီးက...

“သခင်မလေးရှင် စောစောတုန်းက ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပါတယ်”

ထင်းမေ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်တော်ထိန်းအမျိုးသမီးက...

“ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်လို့ ပြောပါတယ်”

ထင်းမေက...

“သူက ဘာပြောသွားသေးလဲ”

အိမ်တော်ထိန်းအမျိုးသမီးက...

“သူက သခင်ကြီးကို ရွှေကျားတည်းခိုခန်းက နေပြီး စောင့်နေမယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

ထင်းမေက...

“ဖေဖေကော”

အိမ်တော်ထိန်းအမျိုးသမီးက...

“သခင်ကြီး အခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်”

ထင်းမေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါ အဖေနဲ့ သွားတွေ့ပြီး သည်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ဂေဟာရှင်ထင်းလုံက သမီးဖြစ်သူ ပြောပြသည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားသည်။

“သူက ဆယ်နှစ်တိတိ ငါနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပြီးမှ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၉၉

ဘာကြောင့် လာတွေ့ရတာလဲ”

ထင်းမေက...

“သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ထင်းလုံက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အင်း အခုတလော ထိုက်ယန်မြို့မှာ ငါးလ ငါးရက် ကန္တာရ မြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေ ဂယက်ရိုက်နေကြတယ်။ သည်ရသေ့ကလဲ သည်သတင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်”

သူက သေ့တစ်ချောင်းကို သမီးဖြစ်သူထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ရော့ ဆိတ်သားရေပြား ထည့်ထားတဲ့ အံဆွဲကိုသာ သမီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ထင်းမေက သူပစ်ပေးသော သေ့တွဲကို ဖမ်းယူလိုက်လေသည်။

သူမက ဖခင်ပြောသည့်အတိုင်း ဆိတ်သားရေထည့်ထားသော အံဆွဲကိုဖွင့်ရန် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆေးဆိုင်

ယုတန်ဆေးဆိုင်...။

ယုတန်ဆေးဆိုင်သည် ဟိုက်ယန်မြို့တွင် နာမည်ကျော် ကြားလှသော ဆေးဆိုင် ဖြစ်သည်။

ဈေးနှုန်းချိုသာခြင်း၊ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးပျူငှာခြင်းနှင့် ဆေးကုသမှု ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လူအများက ယုတန်ဆေးဆိုင်သို့ လာရောက်၍ ဆေးကုသမှုခံယူကြသည်။

ဤဆေးဆိုင်တွင် ဆေးကုသပေးသော သမားတော်ကြီးမှာ အလွန်စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ၍ ဆေးကုသမှု ကျွမ်းကျင်လှသည်။

ထိုသမားတော်ကြီးကား တခြားလူ မဟုတ်ပါချေ။

ချင်းရီပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဝေအင်း၊ ဟန်ကျောင်းတို့နှင့်အတူ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းမှ

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၀၁

ထွက်ပြေးခဲ့ကြပြီးနောက် ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ လှည့်လည်နေ ထိုင်ခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကမှ ထိုက်ယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

အမှန်တွင် သူက ဤထိုက်ယန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာသော ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဆရာဖြစ်သူ ရှောင်စုအတွက် လက်စားချေရန်နှင့် ဆိတ်သားရေပြား ပျောက်ဆုံးမှုကို စုံစမ်းရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ဆေးဝါးကုသခြင်းကို အကြောင်းပြကာ ခရီးထွက် ၍ လိုက်လံစုံစမ်းနေခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ကျက်ကိုးသည် ဆိုင်ကောင်တာ
၌ စာရင်းအင်းများ တွက်ချက်နေစဉ် လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာ
ခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူက ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပျာပျာသလဲ ခရီး
ဦးကြိုလိုက်သည်။

“အို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပါလား ကြွပါ..ကြွပါ”

အမှန်တွင် ယခုလာသော လူရွယ်မှာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ကျန်းဖိုးရသေ့ပင် ဖြစ်သည်။

ကျန်းဖိုးရသေ့သည် ကျက်ကိုးအား အေးစက်စက် မျက်လုံး
အစုံဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဘုရားခန်း
ဆီသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

သူက စားပွဲဝိုင်းတစ်လုံးတွင် နေရာယူကာ ထိုင်လိုက်ပြီးမှ
ကျက်ကိုးအား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျက်ကိုးက သူ့အနီးတွင် ရိုကျိုးစွာ ရပ်နေခြင်းကို တွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။

ကျန်းဖိုးရသေ့က သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျက်ကိုး”

ကျက်ကိုးက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

ကျန်းဖိုးရသေ့က တင်းမာသော လေသံဖြင့်...

“မင်းကို ငါက သည်ထိုက်ယန်မြို့မှာ တည်းခိုခန်းလာဖွင့်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၀၃

ထားတာဟာ ဆိတ်သားရေပြားကိစ္စ စုံစမ်းဖို့ပါ။ မင်း အခုဘာ
သတင်းရပြီလဲ”

ကျက်ကိုးက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဟို..ဟို”

သူ၏အသံမှာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

ကျန်းဖိုးရသေ့က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူး မဟုတ်လား”

ကျက်ကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်..ဟုတ်ပါတယ်”

ကျန်းဖိုးရသေ့၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသအရိပ်အယောင်
များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မင်းကို ငါက ဆိတ်သားရေကိစ္စ စုံစမ်းခိုင်းတာကို မင်းက
ဘာမှ မစုံစမ်းဘဲ၊ မင်းကိုယ်ကျိုးအတွက် လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်သွယ်
ပြီး တိတ်တဆိတ် အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကျက်ကိုးက ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်လုံး
များ ပြူးကျယ်သွားမိလေသည်။

သူက ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မ..မဟုတ်ပါဘူး၊ သည်..သည်လို အရောင်းအဝယ် လုပ်
နေတာဟာ၊ ဟို..ဟို ခွန်လွန်ဂိုဏ်းအတွက်..”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးကို လူငယ်
ယောက်က တွန်းဖွင့်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျက်ကိုးနှင့် ကျန်းဖုံးရသေ့တို့က လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ တံခါးဝတွင် လူရွယ်တစ်ယောက် ရပ်နေခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ ထိန်စန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူက ကျန်းဖုံးရသေ့အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

“ဟင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

သူက ကျန်းဖုံးရသေ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ခေတ္တကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ကမန်းတန်း ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်နေပါလား”

ကျန်းဖုံးရသေ့က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်၏။

“မင်းတစ်ယောက်ထဲ မနိုင်မှာ စိုးလို့ ငါနောက်က လိုက်လာတာပါ”

သူက ထိန်စန်းအား အကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ...

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့အပေါ် သံသယတစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့လားကွ”

ထိန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ပါဘူး”

သူက ယင်းသို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲ၌ မတင်မကျ ဖြစ်နေမိလေ၏။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၀၅

ကျက်ကိုးက မိမိအား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းခံနေရသည်။

ထိန်စန်း ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက်ကြောင့် ကြိတ်၍ ဝမ်းသာသွားပြီး ကြွေးဖြက်ကာ စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။

“အိုး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရောက်မှတော့ သည်လူကို ကျိန်းသေမိမှာပေါ့”

ကျန်းဖုံးရသေ့က သူတို့အား မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုက်ယန်မြို့ရဲ့ လူဝင်လူထွက်ကို အဓိကထားပြီး စုံစမ်းကြပါ။ ငါတို့ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းထဲကို ခိုးဝင်တဲ့ လူဟာ သည်ထိုက်ယန်မြို့ကို ရောက်လာမှာ သေချာနေပြီ”

ကျက်ကိုးနှင့် ထိန်စန်းတို့ တပြိုင်တည်း ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

“စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယနေ့...

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းဆီသို့ လူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုအလျှို ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုလူများအားလုံးမှာ သိုင်းလောကသားများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဆိုင်လုလင်က ထိုလူများကို ကြည့်ကာ အံ့သြနေမိ၏။

အကြောင်းမှာ မိမိ ဤဆိုင်တွင် ဝင်ရောက်၍ ဆိုင်လုလင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်မနည်းလှတော့ပါ။

ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသည် သားနားသပ်ယပ်၍ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ချက်ပြုတ်သော စားဖိုမှူး၏ လက်ရာကောင်းမွန်သောကြောင့် အမြဲတစေ လူစည်ကားနေတတ်၏။

သို့သော် ယနေ့ လူစည်ကားခြင်းသည် ယခင်နေ့များနှင့် မတူဘဲ သိုင်းလောကသားများသာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အံ့သြနေမိလေသည်။

သူက မိမိ အံ့သြမှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် ဆိုင်ရှင်ကျက်ကိုးအား ဤသို့ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား သည်နေ့ ရောက်လာတာ သိုင်းလောကလူတွေချည်း ဖြစ်နေပါတယ်”

ကျက်ကိုးက...

“အဲဒါ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအလုပ်ကို မင်းသွားလုပ်ပါ”

ထိုအချိန်တွင် စားသောက်ဆိုင်ထဲ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၀၇

တွင် လူနှစ်ယောက် ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးပြောဆိုနေကြစဉ်...

ရုတ်တရက် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူသည် သူတို့နှစ်ယောက်ထံသို့ တည့်မတ်စွာ လျှောက်လာရင်းမှ အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ တခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက သူ့အား ကြည့်ကာ မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဟေ့ လင်းဝူ၊ မင်းက မိုးနဂါးဂေဟာရှင်ရဲ့သမီးကို ပိုးနေတာ ကြာလှပြီ၊ အခုအချိန်အထိ မစွဲသေးဘူးလားကွာ”

ဟု မထိတထိ ပြောလိုက်သည်။

လင်းဝူဆိုသောလူက ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်လာလေသည်။ သူက ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“သိုင်းဆရာဖန်ကြူး၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သက်သက်မဲ့ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ခွဲတာလား”

သူက ပြောရင်း ဓားကို ဝေ့ယမ်း၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဖန်ကြူးဆိုသောလူ၏ အပေါ်ဖြစ်သူ အမိန့်

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကတန်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

“အိုဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကလဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရင် ရန်ဖြစ်ဖို့ပဲ ပြင်နေတာကိုး”

သူက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အခုလို အချိန်မျိုးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းကြရမယ် မဟုတ်လား”

လင်းဝူ ယခုမှ ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်နေသော လူများအားလုံးကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ခင်ဗျားပြောမှပဲ သတိထားမိတယ်၊ သည်နေ့ သိုင်းသမားတွေ များလှချည်လား၊ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးနဂါးဂေဟာက လူတွေတောင် ရောက်နေတယ်လေ”

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“ကဲပါ၊ လင်းဝူရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းထဲ လာပြီး စားသောက်လိုက်ပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

လင်းဝူက ဖန်ကြူးအား မကျေမနပ်နှင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ထိုလူ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၀၉

ဤနေရာသည် ရွှေကျားတည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်း ဖြစ်၏။

ကျန်းဖိုးရသေ့သည် ဘုရားခန်းတွင် ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခု လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျက်ကိုးက သူ့အား လာရောက်သတင်းပို့ပေးလေသည်။

“ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ငါးလ ငါးရက် ရွှေကျားတည်းခိုခန်း ကန္တာရမြေပုံဆိုတဲ့ သတင်းစကားကြောင့် အောက်ဘက် စားသောက်ဆိုင်မှာ သိုင်းလောက်သားတွေ အများကြီး ရောက်နေပါတယ်”

ကျန်းဖိုးရသေ့က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်၏။

“အင်း”

သူက တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန့်ပြင်လိုက်စဉ်... ထိန်စန်းက ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ကျန်းဖိုးရသေ့က သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

ထိန်စန်းက...

“အောက်ထပ်က စားသောက်ခန်းထဲမှာ ဂိုဏ်းသုံးဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်တွေကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“နောက်ပြီး အခုတလော သိုင်းလောက်မှာ သတင်းအချက်အလက်

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြားနေပါတယ်။ အဲသည် သတင်းကတော့ ငါးရက် ငါးလ ရွှေကျား
တည်းခိုခန်း ကန္တာရမြေပုံဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ”

ကျန်းဖိုးရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သည်သတင်းကို ငါလဲ ကြားပါတယ်”

ထိန်စန်းက...

“ကန္တာရမြေပုံဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ကျန်းဖိုးရသေ့က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းက သိုင်းလောကကို မရောက်ဖူးတော့ သိုင်းလော

ကသားတွေ အကြောင်းမှ မသိတာဘဲ။ သိုင်းလောကသားတွေဟာ
ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြောတတ်ကြတယ်လေ။ အခုလဲ
ကန္တာရမြေပုံဆိုပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့နေကြပြန်ပြီလေ”

သူက ထိန်စန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်...

“ဒါနဲ့ ငါခိုင်းတဲ့ကိစ္စကော၊ မင်းစုံစမ်းတာ ဘာထူးသေး
သလဲ”

ထိန်စန်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“တပည့်တော် စဉ်းစားမိတာက ဗွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ခိုးဝင်လာ
တဲ့ လူဟာ သည်ကန္တာရမြေပုံနဲ့ ပတ်သက်နေသလား မသိဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ကျန်းဖိုးရသေ့ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်
သွားလေသည်။

သို့သော်...

သူက ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၁၁

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူက ထိန်စန်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကဲ..ကဲ မင်းသွားတော့၊ ငါပေးထားတဲ့ တာဝန်ကိုလဲ ဂရု
စိုက်ပါ”

ဟု စကားဖြတ်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက မည်သို့မျှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထိုအခန်း
ထဲမှ ထွက်ခွာခဲ့ရလေသည်။

ညဉ့်...။

ထိန်စန်းသည် မိမိ၏အခန်းထဲတွင် ထိုင်ကာ တစ်ယောက်
တည်း စဉ်းစားနေမိ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူက ဆက်လက်စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့
ဘဲ အတွေးစကို လက်စဖြတ်ကာ အိပ်စက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏အခန်းတံခါးကို ဘစ်စုံတစ်ယောက်က
အနည်းငယ်ဟကြည့်သွားကြောင်း လှစ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ပြေးလွှားသွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။
“မပြေးနဲ့”

ထိန်စန်းက အော်ဟစ်ဟန့်တားပြီး အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်
ကာ ခြေသံရှင်နောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ခဲ့၏။

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ညဉ့်လူမှာ ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်နေဟန်ထား ရှိ၏။

ညဉ့်လူ အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိန်စန်းသည် ညဉ့်လူ အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

တစ်ခဏကြာမှ သူက ရုတ်တရက် သတိဝင်လာကာ မိမိ၏ ဆရာဖြစ်သူ ကျန်းဖိုးရသေ့ထံသို့ သတင်းပို့ရန် ဝင်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက ကျန်းဖိုးရသေ့ ရှိရာ ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဘုရားခန်း မရောက်မီ သုံးခန်းမျှ အလိုရှိ အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ကျန်းဖိုးရသေ့နှင့် ကျက်ကိုးတို့အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူက ထိုအခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုအခန်း၏ခုတင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် သေဆုံးနေခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ထိန်စန်း ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“တပည့်တော်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာရောက်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၁၃

တိုက်ခိုက်ပါတယ်”

ကျန်းဖိုးရသေ့ အလွန်အံ့သြသွားသည်။

“ဟင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျန်းဖိုးရသေ့ စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး၊ သည်မှာလဲ လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရတယ်ကွ”

ထိန်စန်းက သေဆုံးနေသော လူအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျက်ကိုးက...

“သူ့ကို တိတ်တဆိတ် မြှုပ်လိုက်ရမလား ဆရာ”

ကျန်းဖိုးရသေ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မမြှုပ်နဲ့၊ သူ့အလောင်းကို အာဏာသားတွေကို အပ်လိုက်ပါ”

◆ ◆ ◆

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

ကျက်ကိုး၏တိုင်ကြားချက်အရ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းဆိုသို့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာသားများ ရောက်ရှိလာကြသည်။

အာဏာသားခေါင်းဆောင်က ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသို့ ဝင်ရောက်သည်နှင့် တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်၏။

ကျက်ကိုးက...

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ သည်လူသေမှုဟာ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေပါတယ်၊ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

အာဏာသားခေါင်းဆောင်က မိမိ၏လက်အောက်ငယ်သားများအား လှည့်ကြည့်ကာ လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းတို့အားလုံး သည်တည်းခိုခန်းက အခန်းတွေမှာ လူသေမှုအတွက် သဲလွန်စ ရှိမရှိ ရှာကြစမ်း၊ သေသေချာချာရှာ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူ၏အမိန့်ပေးသံဆုံးသွားသည်နှင့် လက်အောက်ငယ်သားများမှာ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းအား လူသေမှုအတွက် သဲလွန်စ ရရှိစေရန် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေနေသည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၁၅

အဖေနဲ့သမီး

မိုးနဂါးဂေဟာမှ သခင်ကြီးထင်းလုံသည် မိမိ၏အခန်းတွင်း၌ ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

တစ်ခဏကြာသောအခါ အခန်းတွင်းသို့ မိန်းမလူလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

သူမကား ထင်းလုံ၏တစ်ဦးတည်းသော သမီး ထင်းမေပင် ဖြစ်သည်။

“အဖေ ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်ဆို”

ထင်းလုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး”

ထင်းမေက...

“ကိစ္စ ရှိလို့လား ဖေဖေ”

၁၁၆ ❖ စိုးကျော်သူ

ထင်းလုံက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ အခုတလော ထိုက်ယန်မြို့မှာ ငါးရက် ငါးလ ရွှေကျားတည်းခိုခန်း ကန္တာရမြေပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလော ကသားတွေ အရမ်းကို ရှုပ်ထွေးနေတယ်လို့ ကြားတယ်”

ထင်းမေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက သည်ကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေတယ် ထင်တယ်၊ ဖေဖေသွားဖို့ မလိုပါဘူး၊ သမီးသွားစုံစမ်းပါမယ်”

ထင်းလုံက သူမအား စိုးရိမ်စွာ ကြည့်လိုက်၏။

“သမီးသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ သည်ကိစ္စဟာ အတော် လေး အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

ထင်းမေက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူမက ရုတ်တရက် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

သူမ လက်ထဲမှ လက်နက်ပုန်းက ထင်းလုံထံသို့ ပစ်လွှင့် သွားသည်။

ထင်းလုံက သူပစ်လွှင့်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းကို ဖမ်းယူ ထားလိုက်သည်။

“ဪ သမီးက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ သည်အတိုင်းဆိုရင် ငါ့ သမီးဟာ တစ်နေ့မှာ အဖေထက် သိုင်းပညာ အများကြီး သာသွား နိုင်တယ်ကွယ်”

ထင်းမေက ကျေနပ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မက ထိုက်ယန်မြို့က သိုင်းလောက အရှုပ်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၁၇

အထွေးကို သွားရောက်စုံစမ်းလို့ရပြီ ထင်တယ်နော်”

ထင်းလုံက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့သမီးကတော့ တကယ့်ကို အာဂပိပဲ”

ထို့နောက်...

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက် ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

နံနက်ခင်းချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုက်ယန်မြို့၏ နံနက်ခင်းချိန်သည် ဈေးရောင်းဈေးဝယ် သူများ၊ လုပ်ငန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရန် ထွက်ခွာလာသူများနှင့် စည်ကားလျက် ရှိ၏။

တစ်ခုသော ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အဘွားအိုတစ်ယောက် က ဈေးခြင်းတောင်းထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးတစ်လုံး ထည့်ကာ ဈေးဝယ်လျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းသည် သူမ အနီးသို့ ချဉ်း ကပ်လာသည်။

ပေါင်ကျင်း၏လက်က သူမ ဈေးခြင်းတောင်းထဲမှ ပိုက်ဆံ အိတ်ကလေးအား ဆတ်ခနဲ နှိုက်ယူကာ နောက်မှ ရပ်နေသော မိမိ၏ လူထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူက ပေါင်ကျင်း၏လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူကာ နောက်ရှိ မိမိအဖွဲ့သားတစ်ယောက်ထံ ကမ်းပေးလိုက်၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်း လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ဈေးဝယ်မိန်းမကြီးက မိမိခြင်းတောင်းထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

“ကျွန်မရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် နှိုက်သွားပြီ၊ လုပ်ကြံပါဦး”

သူမက အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းခံရာ လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းတို့အဖွဲ့သားများက ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို မနီးမဝေးတွင်ရှိသော ထိန်စန်းကောင်းစွာ တွေ့မြင်ရသည်။

“ဟိတ် မပြေးနဲ့”

သူက ယင်းသို့ အော်ဟစ်ဟန့်တားရင်းမှ ပေါင်ကျင်းတို့ နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့၏။

ပေါင်ကျင်းတို့ကလည်း နောက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးလွှားသွားကြသည်။

ထိန်စန်းက သူတို့ နောက် ပြေးလိုက်ရင်း ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုက်မိသွား၏။

“အို”

ထိုလူမှာ တစ်ချက်ညည်းညူရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၁၉

ထိန်စန်းက မိမိနှင့် တိုက်မိကာ လဲကျသွားသောလူအား ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူမက လဲကျနေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြုတ်ကျနေသော ခြင်းတောင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိန်စန်း အားတုန့်အားနာ ဖြစ်သွားကာ သူမကို တောင်းပန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်...

မိန်းကလေးက သူ့အား တစ်ချက်မျှသာ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ဈေးခြင်းတောင်းလေးကို ဆွဲကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိန်စန်းက လူရှုပ်များက ဆက်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူတို့၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ညဉ့်...။

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုက်ယန်မြို့သူမြို့သားများမှာ ညဉ့်၏အမှောင်ထု
အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ အိပ်မောကျနေကြလေသည်။

သို့သော်...

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့်ခန်းတစ်ခန်းရှိ
ထိန်စန်းမူ အိပ်စက်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါချေ။

သူသည် ကလေးဘဝက ပေအင်း ပေးခဲ့ဖူးသော ပန်းထည်
သည့် အိတ်ကလေးကိုကိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေမိ၏။

သူစဉ်းစားနေသောအချက်မှာ မနက်က ထိုက်ယန်မြို့ ဈေး
ထဲတွင် မိမိဝင်တိုက်ခဲ့သော မိန်းကလေးအကြောင်း ဖြစ်သည်။

သူက ထိုမိန်းကလေးအား တိုက်မိခဲ့စဉ်က မိမိနှင့် တစ်နေ
ရာရာတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်ဟု နားလည်နေ၏။

သို့သော်...

မည်သည့် နေရာတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ကြောင်း မသိပါချေ။

သို့ရာတွင် သူ သေချာစွာ စဉ်းစားလိုက်လေ၏။

သူ၏အတွေးအာရုံထဲ၌ ကြာကြာမစဉ်းစားလိုက်ရပါ။

သူသည် ထိုမိန်းကလေးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံခဲ့မိ
ကြောင်း နားလည်ထား၏။

မည်သို့မျှ စိတ်မကူးမိဘဲ ပေအင်း ပေးခဲ့ဖူးသော ပန်းထိုး
အိတ်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၂၁

ထိုအခါ...

သူက ထိုပန်းအိတ်ကလေးအား တွေ့မြင်မိလိုက်သည်နှင့်
ထိုမိန်းကလေးကို ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အခြား မဟုတ်ပါချေ။

တစ်ချိန်တုန်းက မိမိနှင့် အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမလေး
ပေအင်း ဖြစ်သည်။

ပေအင်းအား တွေ့ရပါလျှင် ချင်းရီ၏သတင်းကိုလည်း ကြား
ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

သူက မိမိ၏သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် နံနက်
လင်းသည်နှင့် ယုတန်ဘယဆေးဆိုင် ရှိရာသို့ သွားရောက်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

စောရ

ညဉ့်အမှောင်သည် နေ၏အလင်းရောင်ကို လောကကြီး
အပြင်ဘက်ဆီသို့ ဖယ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

နေ၏အလင်းရောင် မရှိတော့ပါ။

အမှောင်ထုက ကြီးမိုးလာချေပြီ။

ညအချိန် ဖြစ်၏။

ဆောင်းမရောက်ခင် ည ဖြစ်သဖြင့် ရာသီဥတုက အေးစိမ့်
လွန်းလှပေသည်။

ဆန်းစလကလေးသည် ကောင်းကင်တွင် မှန်ပျံပျံ အလင်း
ရောင်ကို ဖြန့်ဝေပေးထား၏။

မှောင်လွန်းသောည ဟူ၍တော့ မဆိုသာပါချေ။

သို့သော် ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ လူခြေ တိတ်ဆိတ်၍
လမ်းသွားလမ်းလာဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မရှိတော့ချေ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၂၃

မည်သို့ဆိုစေ...

လူတစ်ယောက်ကမူ ထိုက်ယန်ဖြူတွင် လျှမ်းလျှမ်း
တောက် နာမည်ကျော်ကြားသော မိုးနဂါးဂေဟာဆီသို့ ဦးတည်၍
သွားနေသည်။

ထိုလူ၏ စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် ဘေးဘီကို အကဲခတ်
ရင်း မိုးနဂါးဂေဟာဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဤမျှ လူခြေတိတ်လှသော...

အကာလ ညအချိန်မျိုးတွင် ထိုလူက အဘယ်ကြောင့် မိုး
နဂါးဂေဟာဆီသို့ ဦးတည်သွားနေပါသနည်း။

ထိုလူကား မည်သူနည်း။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မိုးနဂါးဂေဟာဆီသို့ ဦးတည်
သွားနေပါသနည်း။

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်လျက်...

တိတ်ဆိတ်လွန်းမက တိတ်ဆိတ်သောအခါ ဝန်းကျင်သည်
ထိတ်လန့်စရာအသွင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေပြီ။

သို့သော် ညဉ့်လူတစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိဘဲ
မိုးနဂါးဂေဟာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

အမှန်တွင် မိုးနဂါးဂေဟာ၏ အရှင်သခင် ဖြစ်သော သူဌေး
ကြီးထင်းလုံသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကျော်ကြားသည့် သိုင်း
ရာဇာတစ်ဦး ဖြစ်ပေလေသည်။

ထို့ပြင် သမီးထင်းမေမှာလည်း သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်
မြင့်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤမျှမကသေးပါ
ချေ။ မိုးနဂါးဂေဟာတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသောယောက်ျား၊
မိန်းမမှန်သမျှသည် သိုင်းပညာ မလေ့ကြောင်းကို သိုင်းလောက
သား အားလုံး အသိအမှတ်ပြုထား ပြီဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုပါလျှင် ယခု မိုးနဂါးဂေဟာသို့ ဦးတည်၍ သွား
နေသော လူရွယ်သည် ဂေဟာမှ လူများ၏သိုင်းပညာကို ဂရုမပြု
သဖြင့် သွားနေခြင်းပါလော။

သို့မဟုတ်ပါက မိုးနဂါးဂေဟာမှ လူများ၏သိုင်းပညာ
အဆင့်မြင့်မားမှုကို မသိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သွားနေခြင်းလော။

မည်သို့ဆိုစေ မကြာမီ အချိန်လေးမှာပင် ထိုလူက မိုးနဂါး
ဂေဟာဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၂၅

မိုးနဂါးဂေဟာ တစ်ခုလုံးမှာ မီးရောင်များ ထိန်လင်းလျက်
ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဂေဟာကြီး အတွင်းသို့ အစောင့်များ သွားလာ
နေခြင်းကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ညဉ့်လူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ အစောင့်
များကို ရှောင်တိမ်းရင်း ပေါ့ပါးလှပစွာ အဆောင်တစ်ခု၏ ခေါင်မိုး
ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

သူ၏ခုန်ပျံမှုများ ပေါ့ပါး၍ လျင်မြန်လွန်းလှသောကြောင့်
ကိုယ်ဖော့ပညာ အဆင့်မှာ ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

သူသည် အဆောင်တစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းသွားရင်း
မကြာမီမှာပင် စင်္ကြံလမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သူက စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေစဉ် ရုတ်တရက်
ခြေသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ လူတစ်ယောက်၏ခြေသံ ဖြစ်၏။

ထိုလူမှာ ယင်းခြေသံများမှာ ကင်းလှည့်သမားများ၏ ခြေ
သံများ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မိလိုက်လေသည်။

သူသည် ရင်ထိတ်သွားပြီး ဝန်းကျင်အားလုံးကို ဝှေ့ကြည့်
လိုက်သည်။ ပုန်းကွယ်စရာဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် စဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ အနီးရှိ အခန်းတစ်ခုထဲသို့
ဝင်ပုန်းလိုက်ရသည်။

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အခန်းထဲ၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းလျက်။

အခန်းထဲသို့ ပုန်းအောင်းရန် ဝင်ရောက်လိုက်သော ညဉ့်လူ
၏မျက်နှာအား အခန်းတွင်းရှိ မီးရောင်များကြောင့် ထင်ရှားစွာ တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါချေ။

ချင်းရီပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်တွင် သူက ခွန်လွန်ဂိုဏ်းချုပ်ကျန်းပုံးနှင့် ဤမိုးနဂါး
ဂေဟာတို့ အဆက်အသွယ်ရှိနေကြောင်း သိရှိထားသဖြင့် ခွန်လွန်
ဂိုဏ်းလုပ်ကြံခံရမှုမှာ မိုးနဂါးဂေဟာ၏ ပယောဂမကင်းဟု ယူဆ
ထားပြီး တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက မိမိပုန်းအောင်းသောအခန်းကို မျက်လုံးဝေကြည့်
လိုက်သည်။

အလွန်သန့်ပြန့်ပြီး အထက်တန်းကျလှသော အပြင်အဆင်
များဖြင့် မွမ်းမံထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းဖြစ်
ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံများက အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွား
ပြီဖြစ်သည်။

ချင်းရီက ယခုမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမှပြီး ထိုအခန်းထဲမှ
ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းတဒဂ်လေးမှာပင်...

“သခင်မလေး ပြန်လာပြီလား”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၂၇

ရုတ်တရက် အပြင်ဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အသံ
ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုအသံမှာ အလွန်ကြည်လင်ချို၍ သာယာလှပေသည်။

သို့သော် ချင်းရီ၏နားထဲတွင်မူ မသာယာနိုင်ခဲ့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ ဤသာယာလှသော အသံပိုင်ရှင် မိန်းက
လေးသည် သူပုန်းအောင်းနေသည့် အခန်း ထဲဆီသို့ ဦးတည်၍
လျှောက်လှမ်းလာနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူက ကြံရာမရဖြစ်ကာ အခန်းထဲတွင် တွေ့မြင်နေရသော
ဗီရိုဆီသို့ပြေးသွားကာ ဗီရိုရှည်ကြီး၏တံခါးကိုဖွင့်၍ အထဲဝင်
လိုက်၏။

ထို့နောက် ဗီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် မိန်းကလေးက အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်
လာသည်။

ထိုလူမှာ ထင်းမေပင်ဖြစ်သည်။

သူမ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံသည် ဗီရိုတံခါး လှစ်ခနဲဖွင့်
ပြီးပြန်ပိတ်ခြင်းနှင့် ဗီရိုတံခါးကြားမှ အဝတ်စကလေးတစ်စ အနည်း
ငယ်မျှ ထွက်နေခြင်းကို ကောင်းမွန်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမက မဲပြီးတစ်ချက် ပြီးလိုက်သည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ငါ ရေချိုးမယ်ဟေ့”

ဟုအော်လိုက်ပြီး ဓားအိမ်ထဲမှဓားကို ညင်သာစွာ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဗီရိတံခါးထဲသို့ ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

သူမ၏ ထက်မြက်ပြီး စူးရှလှသောဓားသည် ဗီရိတံခါးကို ထိုးဖောက်ကာ ပုန်းအောင်းနေသည့် ချင်းရီ၏ရင်ဝဆီသို့ တည့်မတ်စွာ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

“အင့်”

ချင်းရီမှာ စူးရှနာကျင်လှသော ဝေဒနာကြောင့် မပီမသတစ်ချက်ညည်းညူပြီး ဒူးညှုတ်ကျသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗီရိတံခါးပွင့်သွားကာ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

သူက ရုတ်ခြည်းပင် ကြိုးစား၍ထလိုက်ပြီး ထင်းမေအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။

သူက ထင်းမေအား မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ...

“မင်း...မင်းရဲ့ဓားမှာ အဆိပ်ရှိ...”

သူက စကားပင်ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားလေသည်။

ထင်းမေက သူ့အားငုံကြည့်ကာ အလွန်အံ့သြသွားသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၂၉

သူမက မိမိအခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်နေသူမှာ မိုးနဂါးဂေဟာ၏ရန်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကလုပ်ကြံရန် ပုန်းအောင်းနေခြင်းဟု ခုတ်ထင်ကာ ယခုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတွေ့မြင်လိုက်ရသော လူရွယ်မှာ အလွန်ချောမောသန်ပြန့်ပြီး ယောက်ျားပီသလှသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေလေပြီ။

သူမက ကြောင်အင်းအမ်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မွေးရနံ့ဂေဟာ

မွေးရနံ့ဂေဟာ...။

မွေးရနံ့ဂေဟာသည် ထိုက်ယန်မြို့တွင် အလွန်ကြီးကျယ်
ခန်းနားလှသော ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ဂေဟာပိုင်ရှင်ကြီးလျှံသည် အလွန်ချောမောလှပပြီး
စောင်းတီးပညာတွင် တစ်ဘက်ကမ်းခတ်အောင် ထူးချွန်သော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ စောင်းတီးခတ်မှုကို တွေ့မြင်ဖူးခဲ့ပါလျှင် အသင်
သည် နတ်ဘုံနတ်နန်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး နတ်သမီးလေးတစ်ပါးက
သင့်ကိုစောင်းတီးခတ်ပြနေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်မှားမိမည် ဖြစ်
သည်။

သူမ၏ဂေဟာတွင် မိန်းမလှများစွာရှိသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၃၁

ထိုမိန်းကလေးများသည် ကြူးလျှံလောက် ချောမောလှပ
ခြင်းမရှိစေကာမူ ပုရိသယောက်ျားသားများအား စိတ်ချမ်းသာ
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသည်။

ယင်းကြောင့်လည်း ထိုက်ယန်မြို့မှ ယောက်ျားသားများ
သည် မွေးရနံ့ဂေဟာသို့ မရောက်ဖူးပါလျှင် လူဖြစ်ကျိုးနပ်မည်
မဟုတ်ဟုပင် ပြောစမှတ်ပြုလာကြသည်။

သို့အတွက်ကြောင့် မွေးရနံ့ဂေဟာတွင် ညနေဆည်းဆာ
အချိန်မှစ၍ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်ထိအောင် လူများနှင့် စည်
ကားနေသည်။

သို့သော် ဂေဟာရှင်ကြူးလျှံဆိုသော မိန်းမချောလေးသည်
မိမိ၏စောင်းအတတ်ပညာဖြင့် ဖျော်ဖြေရုံမှလွဲ၍ အခြားမည်သည့်
အခွင့်အရေးကိုမျှ မပေးပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူမက အဘယ်ကြောင့် မွေးရနံ့ဂေဟာရှင်
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသနည်း။

ထိုအချက်မှာကား အလွန်ပင် ထူးဆန်းလှပေသည်။

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ယခု မွေးရန် ဂေဟာထဲတွင် ယောက်ျားသားများနှင့် မိန်းကလေးများ၏ရယ်မောသံများ ဆူညံလျက်ရှိနေသည်။

အကြောင်းမှာ ဂေဟာဝင်ကြေးမှာ အဆမတန် ဈေးမြင့်လှသည် မဟုတ်ပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ဂေဟာတွင် ညစဉ်ညတိုင်း လူများပြည့်နှက်နေသည်။

ယနေ့လည်း ဂေဟာတစ်ခုလုံး စားပွဲလုပ်ပင်မရှိအောင် လူများဖြင့်ဖြည့်ကြပ်နေသည်။

ထိုလူများ၏ နံဘေးတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်စီက တာဝန်ယူကာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုနေကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူတို့အားလုံးသည် နံဘေးရှိ မိန်းကလေးများထက် ဂေဟာရှင်ကြူးလျှံကိုသာ လိုလားနေသည်။

“ကြူးလျှံ မရောက်သေးဘူးလား”

“တွေ့ချင်လှပြီဗျို့”

“ကျုပ်တို့ စောင့်နေတာကြာပြီ၊ ဘာဖြစ်လို့ အခုချိန်ထိ မထွက်သေးတာလဲ”

စသဖြင့် ယောက်ျားများက အမျိုးမျိုးအော်ဟစ်ဆူပူနေကြရာ မနည်းပင် တောင်းပန်နေရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် တခဏအကြာတွင် သူမသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

သူမ၏နောက်တွင် ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၃၃

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါရှိလာလေသည်။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများမှာ အလွန်ပင် အဆင့်မြင့်လှပေသည်။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးလျက် ဆူပူအော်ဟစ်နေသော ယောက်ျားသားများအား ရှန်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဝေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မီးကိုရေဖြင့် ဖြန်းလိုက်သကဲ့သို့ပင် ဆူပူနေကြသောလူအားလုံးမှာ ငြိမ်ကျသွားသည်။

ကြူးလျှံက လှပသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ထိုလူများအား ဝေ့ကြည့်ရင်းမှ ဗျပ်စောင်းတီးသော စားပွဲနောက်ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် သူမက စောင်းကို အသာတီးခတ်လိုက်လေသည်။

သူမက စောင်းတီးရင်း ဂေဟာအတွင်းရှိ ယောက်ျားသားများအားလုံးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်နေ၏။

သူမ၏နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေသော်လည်း မျက်လုံးအစုံတွင်မူ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ရှာဖွေနေခြင်းနှင့် တူလှသည်။

ရုတ်တရက် သူမ၏မျက်လုံးများက အေးစက်သွားသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဘွားဘွားထံရောက်ရှိသွားပြီး တဆက်တည်းမှာပင် ဂေဟာအပေါ်ထပ်ဆီကို မော့ကြည့်ကာ မျက်ရိပ်တစ်ချက်ပြလိုက်သည်။

၁၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘွားဘွားက ဂေဟာအပေါ်ထပ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြား
နေပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလေသည်။

သူမသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညီတိပြကာ ဂေဟာအပေါ်ထပ်
ဆီသို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

သူမ၏ပြေးလွှားပုံမှာ ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးပြီး
လေပွေတစ်ခုကဲ့သို့ လျင်မြန်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

သူမသည် ဂေဟာအပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ထူးခြား
မှုတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

လူရွယ်တစ်ယောက်...။

အပြာရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်
က ဂေဟာအပေါ်ထပ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်။

သူက ရုတ်တရက် ဘွားဘွားကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ
ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဘွားဘွားက တွေ့ဝေစဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ထိုလူ
ရွယ်အား အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူမက ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် လူရွယ်

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၃၅

ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ ခန္ဓာကိုယ်အား ယိမ်းယိုင်၍ရှောင်
တိမ်းလိုက်သည်။

သူ၏ရှောင်တိမ်းမှုမှာ အလွန်ပင်လျင်မြန်လှသည်။

သို့သော် ဘွားဘွား၏လက်ချောင်းများက သူ့ထက် လျင်
မြန်လွန်းနေသဖြင့် မျက်နှာပေါ်သို့ဖုံးနေသည့် အဝတ်အား ဆွဲခွာ
မိသွားလေသည်။

ထိုအခါ ခန့်ညား၍ယောက်ျားပီသသော လူရွယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသူကား ထိန်စန်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် မိမိမျက်နှာပေါ်မှ အဝတ်ကွာသွားသဖြင့် ဤနေ
ရာတွင် ဆက်လက်မနေတော့ဘဲ နီးစပ်ရာပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့
ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ဘွားဘွားကလည်း သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်
ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်...

လူတစ်ယောက်၏ဟန့်တားသံက ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“ဘွားဘွား...သူသွားပါစေ”

ဘွားဘွားက လှည့်ကြည့်လက်ရာ ကြူးလျှံဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။

သူက ကြူးလျှံအား တစ်စုံတစ်ခုမေးရန် ပါးစပ်ဖွင့်လိုက်လျှင်

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြူးလျှံက ပြူးလျက် စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ဒီနေရာကိုမှားယွင်းပြီး ရောက်လာတာပဲ၊ ကျွန်မတို့ကို စုံစမ်းဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဘွားဘွားက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သတည်း။

မည်မျှအချိန်ကြာသွားမှန်း မသိပါချေ။

ချင်းရီက ပြန်လည်သတိရလာသောအခါ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူက အလွန်အံ့သြသွားမိသည်။

သူသည် မိန်းကလေး၏ဓားချက်ဖြင့် အဆိပ်မိပြီးလဲကျသွားခဲ့ခြင်းကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေလေသည်။

သူက ချက်ချင်းပင် မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ သွေးကြောများအား တစ်ပတ်ခန့်လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မိမိကိုယ်ထဲမှ သွေးကြောများမှာ ပုံမှန်အတိုင်း လှည့်ပတ်နိုင်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူက အံ့သြစွာဖြင့် ငေါက်ခနဲ လှုပ်လိုက်သည်။

ယခုမှ ခုတင်နံဘေးတွင် အိပ်ငိုက်နေသော ထင်းမေအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူက ပို၍အံ့သြသွားသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၃၇

“ဟင် သူက ငါ့ကိုသတ်ပစ်လို့ရလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဆိပ်ဖြေဆေးပေးပြီး ဆေးကုခဲ့တာပါလိမ့်”

ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

သို့သော် သူကကြာရှည်စွာ မစဉ်းစားဝံ့ချေ။

သူသည် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးရန်မှာ အလွန်အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူက ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ထင်းမေက ‘ဆတ်ခနဲနိုးလာကာ အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့..မပြေးနဲ့”

သူမက ပြောရင်း ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။

ချင်းရီ၏ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ခန္ဓာကိုယ်အား ချာခနဲလှည့်ကာ ထင်းမေ၏သွေးကြော သုံးနေရာကို ပိတ်လိုက်သည်။

ထင်းမေသည် ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရသဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်နိုင်တော့ချေ။

ချင်းရီက သူမအားပေးချီကာ ခုတင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

ထင်းမေက ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

“ရှင်ဟာ ကျေးဇူးကန်းတဲ့လူပဲ၊ ရှင့်ရဲ့အသက်ကို ငါ့ယံတင်

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ခဲတဲ့ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်ဘဲ ကျွန်မကို သွေးကြောပိတ်ရသလား”

ချင်းရီက လက်ကုပ်ပြလိုက်သည်။

“အို ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ တစ်နာရီအတွင်း အခုပိတ်ထားတဲ့ သွေးကြောတွေအားလုံး ပွင့်သွားမှာပါ”

သူကပြောရင်း အခန်းတံခါးဆီသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ထင်းမေက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဇနီး၊ ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မရဲ့အခန်း ထဲကို ဝင်ရတာလဲ”

ချင်းရီက ဦးခေါင်းလှည့်ကာ...

“ကျုပ်နာမည်က လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းပဲ၊ ကျုပ်က ပစ္စည်းလို ချင်လို့ အခန်းထဲဝင်တာပါ”

ဟုပြောပြီး အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ယခု အခန်းထဲတွင် ထင်းမေတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့ သည်။

သူမကို ချင်းရီက သွေးကြောပိတ်သွားသဖြင့် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ချေ။

သို့သော် အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူမသည် လက်များ စတင်လှုပ်ရှားနိုင်လာသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၃၉

သူမ လှုပ်ရှားလာနိုင်သည်နှင့် ဒေါသစိတ်ကြောင့် အိပ်ရာ ခင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

သူမသည် အရာတစ်ခုအား ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်လေသည်။

ထိုအရာအား မြှောက်ကြည့်လိုက်ရာ ကျောက်စိမ်းပြား လေးတစ်ပြားဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူမက ထိုကျောက်စိမ်းပြားလေးကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

အကြောင်းကား သူမက ချင်းရီသည် ထိုကျောက်စိမ်းပြား လေးအား သူမအတွက် လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည်ဟု နားလည်ထားမိ သည် မဟုတ်ပါလော။

သူမသည် ကျောက်စိမ်းပြားလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍...

“သည်တစ်ခါတော့ မင်းပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး ပေါင်ကျင်း ရယ်”

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ယုတန်ဆေးဆိုင်...။

ယုတန်ဆေးဆိုင်အနောက်ဘက်တွင် အဆောင်သုံးခု ရှိသည်။

ထိုအဆောင်သုံးခုတွင် ချင်းရီ၊ ပေအင်းနှင့်ဟန်ကျောင်းတို့ နေထိုင်ကြသည်။

ဟန်ကျောင်းသည် ထိုက်ယန်ဖြူသို့ ရောက်ရှိသည့်အချိန် မှစ၍ မည်သည့်နေရာမျှ မထွက်ဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းကာ အရက်ကို သာ အလွန်အကျွံသောက်နေလေသည်။

သူက အရက်များကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုးဖွင့်သောက်ကာ ခြေလှမ်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာရှောင်စု၏ ရုပ်ကလာပ် ကိုယ်စားပြုထားသော အမှတ်တရ သစ်သားပြားရှေ့သို့ ရောက်လာ လေသည်။

သူက ကျေးဇူးရှင်ဆရာရှောင်စု၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုယ်စား ပြုထားသော သစ်သားပြားရှေ့တွင် ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဆရာ...ဆရာရဲ့ကျေးဇူးတွေဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ကြီး မားလှပါတယ်။ အခု ဆရာမှာကြားတဲ့အတိုင်း ချင်းရီကို ကြီးပြင်းလာ အောင် ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် အခုထိုက်ယန်ဖြူ မှာဆေးဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ်။ အချိန်တွေဟာ ဆယ်နှစ်တိတိ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆိတ်သားရေပြားကို အခုထိရှာလို့မတွေ့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဆရာကိုလုပ်ကြံတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်တော် မဖော်ထုတ်နိုင် သေးဘူး ကျွန်တော့်ကို အပြစ်ပေးပါ။ ကျွန်တော် အပြစ်ရှိပါတယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၄၁

သူက ယင်းသို့တတ်တတ်ပြောရင်း ငိုကြွေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သူက အရက်အိုးများစီတန်းထားရာသို့လျှောက် လာပြီး နောက်ထပ်အရက်တစ်အိုးကို မောက်သောက်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန် ပေအင်းက ဝင်ရောက်လာပြီး သူ့အားဟန် ကျောင်းလိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီး အရက်တွေ သိပ်မသောက်ပါနဲ့ရှင်”

ဟန်ကျောင်းက သူ့မစကားကို လုံးဝလက်မခံပါချေ။

သူက အရက်အိုးတစ်လုံးကို ထပ်ယူ၍မော့သောက်လိုက် သည်။

ပေအင်းအား လှည့်ပင်မကြည့်ချေ။

ထိုအချိန် ချင်းရီရောက်လာကာ ပေအင်းအား...

“ညီမ အစ်ကိုပြောလိုက်မယ်၊ မင်းသွားတော့”

ပေအင်းသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ချင်းရီက...

“အစ်ကိုကြီး အရက်တွေ သိပ်မသောက်နဲ့ဗျာ၊ ကဲ...ထ...ထ ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲလိုက်ပို့မယ်”

ဟုပြောကာ ဟန်ကျောင်းအား ဆွဲထူလိုက်သည်။

ဟန်ကျောင်းဆွဲထူရာသို့ ပါလာပြီး ပါးစပ်မှ တတ်တတ် ပြောလျက်ရှိသည်။

“လောကကြီးမှာ အမှန်တရားတွေ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ငါတို့ ဆရာကိုကြည့်စမ်း၊ အမှန်တရားတွေ လုပ်ပါလျက်နဲ့ ဘာများ အမှန်

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တရားဖြစ်လာလို့လဲ”

ချင်းရီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူ့အား ခုတင်ပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

ဟန်ကျောင်းသည် ပါးစပ်မှ တွေ့ကရာအော်ဟစ်ရင်း တခဏကြာသောအခါ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ချင်းရီ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ပေအင်းက...

“အစ်ကိုကြီး တစ်နေ့လုံး ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

ချင်းရီက...

“အစ်ကို မအားလို့ပါ။ ကဲ...ကဲ...ဆေးဆိုင်သွားဖွင့်ရအောင်”

ဟု စကားလွှဲလိုက်သည်။

ပေအင်းကလည်း မမေးတော့ဘဲ ဆေးဆိုင်ဖွင့်ရန် ထွက်သွားလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပဲ) ❖ ၁၄၃

ကြူးလျှံသည် ကြေးမုံပြင်ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ခေါင်းကိုဖြိုးနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘွားဘွားက...

“ကြူးလျှံ မင်းနေညက အပြင်ထွက်သေးလား”

ကြူးလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသွားပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ သိုင်းလောကသားတွေကလည်း ငါးလ၊ ငါးရက်၊ ကန္တာရမြေပုံနဲ့ပတ်သက်လို့ ခြေချင်းလိမ်အောင် ရှုပ်ရှက်ခတ်နေတယ်လေ”

ကြူးလျှံ မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘွားဘွား...အဲသည်နေ့ကျရင် သတိထားပါ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် လက်မလွှတ်စေနဲ့”

ဟု သတိပေးလိုက်သည်။

၁၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှာပုံတော်

နံနက်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးဂေဟာမှ သခင်မလေးထင်းမေသည် ညက မိမိ၏ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော လူရွှပ်ပေါင်ကျင်းဆိုသူအား အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ပြန်လည်တွေ့ဆုံချင်မိသည်။

သူမက မိမိ၏မိုးနဂါးဂေဟာမှ အိမ်ဖော်လုလင်ပျိုနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ဆောင်ကာ...

“မင်းတို့ နားထောင်စမ်း၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မြေလှန်သွားပါစေ လူရွှပ်ပေါင်ကျင်းဆိုတဲ့လူကို ဖမ်းဆီးပြီး ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့စမ်း”

ဟုပြောလျှင် အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်မလေး”

ထင်းမေက သူတို့အား စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ ပေါင်ကျင်းကိုတွေ့အောင် ရှာကြပါ”

ဟု နောက်ဆုံးမှာကြားလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသောသိုင်း (ပ) ❖ ၁၄၅

နေလုံးကြီးသည် ကောင်းကင်၏အလယ်ဗဟိုတည်တည်ကို ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သည်။

မိုးနဂါးဂေဟာမှ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သည် လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်ကိုင်ကာ တောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာနေသည်။

သူတို့ ဖမ်းချုပ်လာသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။

သခင်မလေးထင်းမေ၏ အမိန့်အရ လူရွှပ်ကျင်းပေါင်ဆိုသောလူကို ရှာဖွေ၍ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တခဏကြာသောအခါ သူတို့သည် ထင်းမေထံသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထင်းမေသည် သူတို့အား ကျောပေးကာရပ်နေသည်။

မိုးနဂါးဂေဟာမှ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က...

“သခင်မလေးခင်ဗျာ၊ လူရွှပ်ပေါင်ကျင်းကို ခေါ်ဆောင်လာပါပြီ”

လူရွှပ်ပေါင်ကျင်းက ထင်းမေအား...

“သခင်မလေးကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး ဂါရဝပြုရာ နဖူးနှင့်မြေပြင်ထိကာ လျှက် ကြောက်နွံလွန်းသဖြင့် ခေါင်းပင်မော့မကြည့်ဝံ့ချေ။

ထင်းမေက...

“မင်းနာမည်က ပေါင်ကျင်းလား”

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ..ကဲ..ခေါင်းမောပါဦးလေ”

သူက ယခုမှခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည်။

ထင်းမေသည် အံ့သြသွားလေသည်။

“ဟင်..ရှင်က ပေါင်ကျင်းလား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမက ဂေဟာမှ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်အား...

“ရှင်တို့ဟာလေ လုံးဝ အသုံးမကျဘူး သိလား၊ ငါ့ရှာခိုင်း

တာ သူမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုခေါ်လာတာလဲ”

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်...

“ဟို..ဟို..လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ထဲပဲရှိပါတယ်”

ထိုအခါ သူမက ပို၍ဒေါသကြီးသွားကာ...

“တိတ်စမ်း၊ ကဲ ရှင်တို့ သွားတော့”

ဟုပြောလျှင် အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်သည် ပြေးထွက်သွားကြလေသည်။ သူမက လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းလည်ပင်းအား ဓားဖြင့်ချိန်ရှယ်ထားကာ...

“ဒီမှာ..ပေါင်ကျင်း”

ပေါင်ကျင်းက...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၄၇

“အမိန့်ရှိပါ သခင်မလေး”

သူမက...

“ရှင်နဲ့နာမည်တူတဲ့လူကို စုံစမ်းပါ၊ သူဟာ အရပ်မြင့်ပြီး မျက်လုံးပြူးတယ်၊ သွားရှာခဲ့၊ သုံးရက်ပြည့်လို့မှ သူ့ကိုမရှာနိုင်ရင် ရှင်ကို ကျွန်မ သတ်ပစ်မယ်”

ပေါင်ကျင်းက...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ တွေ့အောင်ရှာခဲ့ပါ့မယ်၊ ရှာခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု အော်ဟစ်၍ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

♦ ♦ ♦

ပေါင်ကျင်းက လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားနေ၏။

သူသည် ထင်းမေ၏စကားကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်နေမိသည်။ အကယ်၍သာ သူက သုံးရက်အတွင်း သူမရှာဖွေခိုင်းသော လူအား ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ပါလျှင် သူ၏အသက် သေဆုံးရမည်ကို နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူက မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ သူ၏အဖွဲ့သားများကို အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ပေါင်ကျင်းအား ရှာဖွေခိုင်းလိုက်ရလေတော့သည်။

♦ ♦ ♦

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မိုးနဂါးဂေဟာရှင်ထင်းလုံသည် သူ၏အဆောင်ထဲတွင် ထိုင်ကာ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို လေ့လာဖတ်ရှုနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်တော်ထိန်းနှစ်ယောက်က ရောက်ရှိလာပြီး သတင်းတစ်ခု လာရောက်ပို့ဆောင်လေသည်။

“သူဌေးကြီးခင်ဗျာ...ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ ငါးရက်၊ ငါးလ ကန္တာရမြေပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကသားတွေ အများကြီး ရောက်နေကြပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထင်းလုံ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“အင်း...ဒီကိစ္စဟာ ကျန်းဖုံးရဲ့ဉာဏ်တွေပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကိစ္စ ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရိုးသားဘူး”

သူက ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်းစဉ်းစားနေစဉ် နောက်ထပ် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က...

“ကျန်းဖုံးက စာပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ထင်းလုံက သူ့ထံမှစာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

သူက စာကိုဖတ်ပြီးသောအခါ...

“ဪ...သူက ငါ့ကို မြို့ပြင်တောင်ကျန်းမှာ ချိန်းသားတာ ကိုး၊ သူ ဆယ်နှစ်ကြာ ငါနဲ့လာမတွေ့ဘဲ ငြိမ်နေပြီးမှ ဘာကြောင့် လာတာပါလိမ့်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကျန်းဖုံးရယ်”

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၄၉

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်သည် ပက်ဝန်းကျင်တွင် ဖြာကျနေသည်။

ကျန်းဖုံးသည် မြို့ပြင်လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လျှောက်လာပြီး မကြာမီ တောင်ကျန်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူက တောင်ကျန်းပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ကျန်းထိပ်တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူက ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်လှုပ်ခါလိုက်ရာ တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထင်းလုံက သူ့အားစူးရှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကျုပ်က တောတောင် သဘာဝတွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း လည်ပတ်နေတာ တစ်နေ့ကမှ ပြန်ရောက်တယ်”

ကျန်းဖုံးက...

“ငါဟာ ကလေးမဟုတ်ဘူး၊ လာလိမ့်မနေစမ်းပါနဲ့”

ထင်းလုံက...

“ကျုပ်ဟာ နှစ်ပေါင်းအကြာကြီး အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ အနားယူချင်တယ်”

ကျန်းဖုံးက သူ့အားကြည့်ကာ...

“ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

ထင်းလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်က အသက်ကြီးပြီလေ၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်ဆိုရင် တာမှမလုပ်ဘဲ အနားယူချင်ပါပြီ”

ကျန်းဖိုးက...

“မင်းကတော့ အနားယူလို့ရပြီပေါ့၊ လူတွေလည်း သတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လူယက်မှုမျိုးစုံလည်း လုပ်ခဲ့ပြီးလို့ငွေကြေးတွေ ဟားစရာ မရှိအောင် ချမ်းသာနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်းက ပြောအားရှိတာပေါ့လေ”

သူက စကားမပြောတော့ဘဲ ထင်းလုံးအား တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထင်းလုံကလည်း သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်နေကြလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်နေသည်။

ထင်းလုံနှင့်ကျန်းဖိုးတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

သို့သော် သိုင်းပညာအဆင့် ညီနေကြသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သူကမျှ အသာစီးမရနိုင်ခဲ့ချေ။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၅၁

ထို့ကြောင့် အချိန်ကြာသည်နှင့်အမျှ သူတို့က မိမိတို့၏ အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်လာကြသည်။

ထင်းလုံက စိတ်မရှည်တော့ချေ။

သူက ကျန်းဖိုး၏ရင်ဝကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန်ရှိတ်ချလိုက်သည်။

ကျန်းဖိုးက မဲ့ပြီးပြီးကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့်ပင် ခံလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံကြီး မြည်ဟည်းလာပြီး လက်ဝါးလေးဘက် ပူးကပ်သွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်က အတွင်းအားယှဉ်ပြိုင်ကြလေသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် မည်သူကမျှ အသာစီးမရပါချေ။

ကျန်းဖိုးက အတွင်းအားပြိုင်ရင်းမှ...

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုမေးမေးမယ်၊ ငါးရက်၊ ငါးလ ကန္တာရမြေပုံအကြောင်း ခင်ဗျားသတင်းလွှင့်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ထင်းလုံ အံ့သြသွားသည်။

“ကျုပ်ကလည်း သည်ကိစ္စကို ခင်ဗျား သတင်းလွှင့်တယ် ထင်နေတာ”

ကျန်းဖိုးက...

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟင်..ခင်ဗျားလည်း သတင်းမလွင့်ဘူးလား”

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကျန်းဖုံးက သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ခွာထုတ်လိုက်သည်။

“အင်..သည်ကိစ္စကို အခုလို ဆယ်နှစ်ကျော်လာတဲ့ အချိန်
ကျမှ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းထဲ ခိုးဝင်လာတဲ့ လူရွယ်ဟာ ဘာလို့သိနေတာလဲ”
ထင်းလုံက...

“အင်..သည်ပုံအတိုင်းဆို ထိုက်ယန်မြို့ဟာ မအေးချမ်းနိုင်
တော့ဘူး ထင်တယ်”

ကျန်းဖုံးက...

“ကျုပ်နှစ်ဦးလုံး လက်တွဲပြီး စုံစမ်းကြရအောင်”

ထင်းလုံက..

“ကောင်းပြီလေ”

ကျန်းဖုံးသည် သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ တောလမ်းအတိုင်း
ထွက်ခွာသွားသည်။

ထင်းလုံက သူ၏နောက်ကျောကိုကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက်...

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၅၃

“ကျန်းဖုံး..ကျန်းဖုံး၊ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိပ်တော်လှပြီ
မထင်နဲ့နော်၊ ခင်ဗျားရဲ့ဉာဏ်လောက်တော့ နုပါသေးတယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

သူလည်း မိုးနဂါးဂေဟာသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

၁၅၄ ❖ စိုးကျော်သူ

ထူးဆန်းသောသူ

မွေးရနံ့ ဂေဟာ...။

မွေးရနံ့ ဂေဟာတွင် နံနက်ပိုင်းအချိန်ဖြစ်နေသောကြောင့်
လူရှင်းနေသည်။ထို့ကြောင့် ဧည့်သည်များလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ
ပါချေ။ထိုဂေဟာထဲတွင် ကြူးလျှံနှင့်ဘွားဘွား နှစ်ယောက်သား
ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြသည်။ဘွားဘွားက ကြူးလျှံအား မိမိကြားခဲ့သော သတင်းကို
လာရောက်ပြောဆို တိုင်ပင်နေလေသည်။“ကြူးလျှံ...ခုတလော ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ ပြဿနာ
တွေ သိပ်များနေပြီ၊ ဒါဟာ ထူးဆန်းတဲ့အချက်တစ်ခုပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၅၅

ကြူးလျှံက...

“အင်း...ဒီအတိုင်းဆိုရင် လျှံ့ဝက်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီ”

ဘွားဘွားက...

“ဟုတ်တယ်၊ ထူးဆန်းတယ်နော်၊ အဲဒီနေရာကတော့ လျှံ့

ဝက်ချက်တွေ ပြည့်နေမှာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကြူးလျှံ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ခံပြင်းသည့် အရိပ်
အရောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

သူမက...

“ကန္တာရမြေပုံဟာ ကျွန်မအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဘွားဘွားက...

“အေးပါ ဘွားဘွားလည်း သေချာစုံစမ်းပေးပါမယ်”

ကြူးလျှံက...

“အင်း...ဘွားဘွားလည်း ဒုက္ခများပါတယ်လေ၊ ခြေခံ ဒါနဲ့
ကျွန်မ ကနေ့ည အသည်ကိုသွားပြီး စုံစမ်းဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဘွားဘွားက သူ့အတွက် စိုးရိမ်သွားသောကြောင့်...

“ဟာ...မသွားပါနဲ့ကွယ်၊ အန္တရာယ်သိပ်များပါတယ်”

ဟု တားမြစ်လိုက်လေသည်။

ကြူးလျှံက ပြုံး၍...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘွားဘွားရယ်၊ ကျွန်မ အတတ်ပညာဆိုင်ရာ

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တိုက်ခိုက်ရမယ့်အလုပ်ကို ရှောင်တိမ်းပြီးသွားမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘွားဘွားက...

“ဘွားဘွားလည်း လိုက်ခွဲမယ်လေ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း
မသွားနဲ့၊ ဘွားဘွား စိတ်မချပါဘူး”

ကြူးလျှံက...

“ဘွားဘွားက ကျွန်မရဲ့သိက္ခာကို စော်ကားတာပဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘွားဘွားက စိုးရိမ်လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ...

ကြူးလျှံက...

“ဘွားဘွားရယ်၊ ကျွန်အတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကိုယ့်
ကိုကိုယ် ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီည ရွှေကျားတည်း
ခိုခန်းကို ရအောင်သွားမယ်”

ဘွားဘွားက...

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုတော့စိုက်ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

သူမက ပြောရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ခံပြင်း
ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်းစသည့် ဟန်မူရာများပေါ်လွင်လာလေသည်။ဤသို့ဆိုလျှင် သူမကား မည်သည့်လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေ
ပါသနည်း။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၅၇

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကား မည်သည်နည်း။

◆ ◆ ◆

ထင်းဖုံးသည် စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် စာဖတ်နေလေ
သည်။

သို့သော် သူ၏စိတ်အာရုံသည် ဖုံးလွှင့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ
လေသည်။

ထိုလူသည် သူ၏ဂေဟာထိန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထင်းလုံက...

“ဘာထူးလဲဟေ့”

ဂေဟာထိန်းက...

“ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှာ ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
တက်နေပါတယ်၊ လူတွေလည်း သေကြပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သခင်
ကြီးအနေနဲ့လည်း သတိမိနိယရှိပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထင်းလုံက...

“ဟင်း...ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုပြဿနာတွေကို လုပ်နေတာ
ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ထင်းမေ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထင်းမေက...

“ဖေဖေ...ရွှေကျားတည်းခိုခန်းက ပြဿနာတွေကို မဖော်ထုတ်ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထင်းလုံက...

“အင်း...ဒီကိစ္စက တော်တော်တော့ ရှုပ်ထွေးလှတယ်ကွယ့်”

“အင်း...ဖေဖေက ဘယ်လိုမှ မဖြေရှင်းတတ်ဘူးလား”

ထင်းလုံက...

“ဖေဖေ ကြိုးစားကြည့်ဦးမယ်လေ”

ဟုပြောကာ နောက်လှည့်သွားလေသည်။

ထိုအခါ...

ထင်းမေနှင့် ဂေဟာထိန်းတို့သည် နားလည်စွာဖြင့် အလိုက်တသိ ထွက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၅၉

ယနေ့သည် ငါးလ၊ ငါးရက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောကသားများ စိတ်ဝင်စားနေကြသော ရွှေကျားတည်းခိုခန်းတွင် လူများပြည့်ကျပ်နေလေသည်။

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ်သီးသန့်ခန်းတွင် ကျန်းဖုံးသည် ကျက်ကိုးနှင့် ထိန်စန်းတို့အားခေါ်ယူကာ မှာကြားနေလေသည်။

ကျန်းဖုံးက...

“ဒီနေ့ဟာ ငါးလ၊ ငါးရက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့မှာ ငါတို့ခွန်လွန်ကိုးကို ခိုးဝင်လာတဲ့လူရွယ်ဟာ ထိုက်ယန်မြို့ကို ရောက်လောက်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျက်ကိုးက...

“ကျွန်တော်က ဒီထိုက်ယန်မြို့မှာ လျှောက်ရှာရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထို့နောက် သူသည် ကျက်ကိုးအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ကျက်ကိုး”

ဟုခေါ်လျှင် ကျက်ကိုးက...

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာ”

ကျန်းဖုံးက...

“မင်း ဒီည သိပ်မသောက်နဲ့၊ ကဲ သွားကြတော့”

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျက်ကိုး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ...

“ဆရာ”

ဟုခေါ်လိုက်ရာ ကျန်းဖုံးက..

“မင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ထိန်စန်းက...

“သည်လောက် အရေးကြီးတဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော် ဆရာနဲ့နေ

ဖို့ မသင့်ဘူးလား”

ကျန်းဖုံးက...

“သည်ကိစ္စ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့၊ ငါ့ခိုင်းတာကိုသာ အောင်မြင်အောင်လုပ်၊ ကဲ သွားတော့”

ဟုပြောလိုက်လျှင် ထိန်စန်းသည် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားလေသည်။

ကျက်ကိုးကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၆၁

မိုးနဂါးဂေဟာ၏ အရှင်သခင် ထင်းလုံသည် ကျန်းဖုံးက မိမိနှင့်လာရောက်တွေ့ဆုံခြင်းကိစ္စအတွက် ဘဝင်မကျနိုင်ခဲ့ချေ။

တို့ကြောင့်...

သမီးဖြစ်သူထင်းမေအား ဤသို့တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလေသည်။

“သည်ခွန်လွန်ရသေ့ဟာ ဖေဖေကို ဘာအကြံနဲ့လာပြီး တွေ့ဆုံတယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိတယ်”

ထင်းမေက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“ဘာအကြံနဲ့လဲဆိုတာ ပြောပါဦးဖေဖေ”

ထင်းလုံက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ကန္တာရမြေပုံ ကိစ္စပေါ့၊ သမီးရယ်၊ သည်ရသေ့ဟာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး လောဘအရမ်းကြီးတယ်ကွယ့်”

သူမက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖေဖေရယ်၊ သူ သည်မြေပုံကို မရစေရဘူး”

ထင်းလုံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့လက်ထဲကို မြေပုံ အရောက်မခံနိုင်ဘူး”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထင်းလုံက...

“ဖေဖေတို့ သတိကြီးကြီးထားဖို့ လိုအပ်လာပြီ”

သူမက ဖခင်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေရယ်၊ သမီးတို့ သည်လောက် အစစအရာရာပြည့်

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

စုံနေပြီပဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့ သည်မြေပုံကို မက်မောနေရတာလဲ”
 ထင်းဖုံးက သူမအား မျက်မှောင်ကုပ်ကာကြည့်လိုက်၏။
 “သမီးက ဘာဖြစ်လို့ သည်စကားပြောရတာလဲ၊ ငါ ဘာပဲ
 လုပ်လုပ် သမီးတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အကျိုးအတွက်ပါ”
 သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “ဒါဆိုရင်တော့ သိပ် စိတ်ပင်ပန်းခံမနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊
 သမီးအတွက် သည်လောက်မလိုအပ်တော့ပါဘူး”
 ထင်းဖုံးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွန်လွန်ရသေးကို မရှင်းပစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်
 တစ်နေ့ အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်”
 သူမက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 “သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်လိုလဲ ဖေဖေ”
 ထင်းဖုံးက...
 “ငါ့ထက် အဆင့်မနိမ့်ပါဘူး”
 သူမက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။
 “ဒါကိုတွေးပူမနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ သမီးတို့သားအဖ ပူး
 ပေါင်းလိုက်ရင် သူ့ကို မနိုင်စရာမရှိပါဘူးလေ”
 ထင်းဖုံးက သူမ၏စကားကြောင့် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေ
 သည်။

ခွန်လွန်ရသေးသိုင်း (၁) ❖ ၁၆၃

လှည့်ကွက်

ကျက်ကိုးသည် ထိန်စန်းနှင့်အတူ ခွန်လွန်ရသေး၏အခန်းထဲ
 မှထွက်လာပြီးနောက် ထိန်စန်းနှင့်လမ်းခွက မိမိ တစ်ယောက်
 တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ပြီး
 နောက် အရက်များကိုသာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဖိသောက်နေသည်။

သူသည် ခွန်လွန်ရသေး မှာကြားလိုက်သောစကားများကို
 ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ အရက်ကိုချည်းဖိကာ သောက်နေသည်။

သူ၏လက်က ပဉ္စမမြောက် အရက်ခွက်ကိုမြှောက်လိုက်
 သောအခါ ရုတ်တရက် လက်တစ်ဘက်က အရက်ခွက်ပေါ် ရောက်ရှိ
 လာပြီးဟန့်တားလိုက်သည်။

သူက မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိန်စန်းဖြစ်နေကြောင့်
 တွေ့လိုက်ရသည်။

၁၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက အံ့သြသွားသည်။

“ဟင်..ငါ သည်မှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲ”

ထိန်စန်းက...

“လိုက်ရှာလို့ တွေ့တာပေါ့။ မင်းကို ဆရာက အရက်မသောက်ရဘူးလို့ မှာထားရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အရက်သောက်နေရတာလဲ”

ကျက်ကိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အလကားပါကွာ၊ ဆရာက အရမ်းကြီး စိုးရိမ်နေတာပါ”

ထိန်စန်း စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ့ကို ကတိပေးထားပြီးမှတော့ ခင်ဗျား အရက်မသောက်သင့်ပါဘူး”

ကျက်ကိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အလကားပါကွာ၊ ဆရာကသာ စိုးရိမ်နေတာ၊ မင်းနားမလည်ပါဘူး၊ ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ အသုံးစရိတ်က သိပ်ကြီးတာကွာ၊ ဒါကြောင့် သည်ရွှေကျားတည်းခိုခန်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကနေပြီး ငွေကြေးပို့ပေးနေရတယ်လေ၊ ငါဟာ သည်ဆိုင်ကြောင့် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ၊ သည်လောက်ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ကိုင်လို့မှ အရက်ကိုမိမိခံပြီးသောက်ခွင့်မရှိဘူးဆိုရင် မှားမှာပေါ့”

ထိန်စန်းက သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျက်ကိုး..ခင်ဗျားက ခွန်လွန်ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းကမ်းကိုမေ့

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၆၅

နေပြီလား”

ကျက်ကိုးက အာလေးလျှာလေးသံဖြင့်...

“ဟာ..ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ ငါကတော့ စားမယ်၊ သောက်မယ်၊ ပျော်မယ်ပါးမယ်၊ ဒါမှလည်း လူ့ဘဝရဲ့အရသာကို ခံစားရတော့မှာပေါ့”

ထိန်စန်းက စိတ်မရှည်တော့ပါချေ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဆရာပေးထားတဲ့တာ ဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ကတိပေးပြီးသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ခွန်လွန်ဂိုဏ်းကို ခိုးဝင်လာတဲ့လူကို စုံစမ်းဖို့သွားတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏အောက်ခြေသို့ နိမ့်ဆင်းဝင်ရောက်လွှားပြီဖြစ်သည်။

ထိုအခါ...

ည၏အမှောင်ထုက ဝန်းကျင်သို့ တစ်စထက်တစ်စ တိုး၍ စိမ့်ဝင်လာသည်။

မကြာမီ...

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးသွားသည်။ အာဏာသားခေါင်းဆောင် လီဖန်သည် မိမိ၏လက်

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

အောက်ငယ်သားများအား ရုံးတော်ရှေ့တွင် စုစည်းစေပြီး ဤသို့မှာ ကြားသည်။

လက်အောက်ငယ်သားများလုံးသည် မီးတုတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ အာဏာသားခေါင်းဆောင် ပြောလာမည့်စကားကို နားစွင့်နေကြသည်။

“ခုတလော လူသတ်မှုတွေ၊ လူသေမှုတွေဟာ လူယန်မြို့တစ်မြို့လုံးမှာ မကြာခဏဖြစ်ပွားနေတယ်။ အဲသည် လူသေမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ ဘာသတင်းရသလဲ”

လက်အောက်ငယ်သားများသည် သူ၏အမေးစကားကို မည်သည့်စကားမျှ တုန်ပြန်ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။

လီဖန်က ပို၍ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာသည်။

“မင်းတို့က ဘာမှအသုံးမကျဘူး သည်လိုသာ လူသတ်မှုတွေကို ဘာမှမဖော်ထုတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အထက်က ငါ့ကိုဘာပြောလာမလဲ၊ ငါ ဘယ်လိုနေရမလဲ”

သူက မိမိလက်အောက်ငယ်သားများကို ဖြစ်တင်ပြောဆိုရင်း ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

လက်အောက်ငယ်သားများမှာ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေကြသည်။

လီဖန်က သူတို့အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“သည်နေ့ဟာ ငါးလ၊ ငါးရက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အရမ်းအရေး

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၆၇

ကြီးတယ်၊ မင်းတို့အားလုံး ရွှေကျားတည်းခိုခန်းကို အထူးသတိပြုပြီး စောင့်ကြည့်ကြပါ။ လူသတ်သမားဟာ အဲသည်ကိုရောက်လာမှာ သေချာတယ်၊ ကြားလား”

လက်အောက်ငယ်သားများအားလုံးက ပြိုင်တူ အော်ဟစ်လိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ခေါင်းဆောင်ကြီး”

လီဖန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...သွားကြတော့”

လက်အောက်ငယ်သားများသည် သူ၏အမိန့်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှား ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ဤနေရာသည် ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ်သီးသန့်ဆောင်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သည် မဲပြုံးပြုံးလျက် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေသည်။

ထိုအချိန် ကျက်ကိုးက အရှေ့သို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် ခွန်လွန်ရိုဏ်းတွင်ရှိစဉ်အခါက ခွန်လွန်ရသေ့၏၏တပည့်အရင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူက ခွန်လွန်ရသေ့ကြီးအား လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝ ပြုလိုက်သည်။

“ဆရာကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ကျက်ကိုး၊ မင်းအပေါ် ငါကောင်းခဲ့သလား”

ကျက်ကိုးက လေးစားရိုသေစွာဖြင့်...

“ဆရာရဲ့ ကျေးဇူးဟာ အင်မတန်မှ ကြီးမားခဲ့ပါတယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့က...

“ငါ မင်းကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ တစ်နေ့ ငါ့ဘဝအတွက် လိုအပ်လာရင် အသုံးပြုမယ်ဆိုတာကို မှတ်မိရဲ့လား”

ကျက်ကိုးက...

“မှတ်မိပါတယ်ဆရာ၊ ဆရာခိုင်းရင် အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အသင့်ရှိနေပါတယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကိုငါ သည်နေ့ အသုံးချမယ်”

သူကပြောပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးနေလေတော့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၆၉

ထိုအချိန် ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းမထဲတွင် သိုင်းလောကသားများ တဖွဲဖွဲရောက်ရှိနေကြသည်။

ထိုလူများကြားတွင် ကိုဏ်းချုပ်ဖန်ကြူး၊ လင်းဝူနှင့် အဖော်တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်နေသည်။

သူတို့အားလုံး ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားမှုများမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖာသာ ဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့ရည်ရွယ်ချက်ကမူ တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရည်ရွယ်ချက်ကား တခြားမဟုတ်ပါချေ။

ကန္တာရမြေပုံကို ရယူလိုသောဆန္ဒပင်ဖြစ်ပေသည်။

ယခု...

သူတို့သည် ကန္တာရမြေပုံ ရောက်ရှိလာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေတော့သည်။

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း အပေါ်ထပ်ရှိ ဘုရားခန်းတွင် ခွန်လွန်ရသေ့ကျန်းဖိုးသည် ပုတီးစိပ်နေသည်။

သူသည် အလွန်ချမ်းအေးသော ညကာလတွင်ပင် ပုတီးစိပ်နေသော်လည်း နဖူးပြင်မှ ရွေးသီးရွေးပေါက်များ ကျဆင်းနေသည်။

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုအချိန် ညဉ့်လူ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက် အမှောင်ထုကိုချဉ်းကပ်ကာ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရှိသောလူပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့ကား အခြားသူများ မဟုတ်ကြချေ။

ထင်းလုံနှင့်သမီးဖြစ်သူ ထင်းမေတို့ပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ ဘုရားခန်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ သွားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် ချင်းရီကလည်း ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးတွင်ကပ်လျက် စားသောက်နေကြသော သိုင်းသမားများအား စောင့်ကြည့်နေ၏။

သူ ထိုသို့ စောင့်ကြည့်နေရင်းမှ အာဇာနည်များက ရွှေကျားတည်းခိုခန်းအနီးတွင် တိတ်တဆိတ် စောင့်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းထဲတွင်ကား သိုင်းလောကသားများသည် ကန္တာရ မြေပုံနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုဝေဖန်လျက် ရှိလေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၇၁

ယခုအခါ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးသည် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းပြီး ကြောက်ရွံ့စရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

ထိုအချိန် တည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ်သီးသန့်ခန်းတစ်ခုဆီသို့ အမည်းရောင်လူရိပ်တစ်ခုက ရောက်ရှိနေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ သေးသွယ်ပြီး မျက်နှာပေါ်တွင် အာပဝါ ဖုံးအုပ်ထားသော်လည်း လှပသော မျက်ဝန်းအစုံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

မှန်ပေသည်။

သူကား ကြူးလျံပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် လူတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်။

သူက ညအချိန်မတော်တွင် မျက်နှာကို အာပဝါဖြင့်အုပ်ကာ ဝင်ရောက်လာသော ကြူးလျံသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိ၏ မိတ်ဆွေမဖြစ်နိုင်ကြောင်း နားလည်ထားလိုက်သည်။

ဤသို့ နားလည်လိုက်သည်နှင့် သူက တွေဝေ ခြင်းမပြုဘဲ ကြူးလျံအား ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်...

သူသည် သိုင်းကွက်နှစ်ကွက်အတွင်းမှာပင် ကြူးလျံ၏ ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ကြူးလျံက ထိုလူအား လက်တစ်ဘက်ဖြင့်သွေးကြောတစ်နေရာကို ဖိကပ်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဘက်က ထိုလူ၏မျက်နှာကို

၁၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်ဘက်သို့ လှည့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ...

ညာဘက် မေးရိုးအောက်ဘက်၌ ကြီးမားသော မိုးနက်ကြီး တစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မျက်လုံးအဖုံ့က အေးစက်တင်း မာလာသည်။

ရုတ်တရက် သူမ၏နှုတ်ခမ်းထဲမှ အဆိပ်အပ်ကလေးတစ် ချောင်းက ပစ်လွင့်သွားရာ ထိုလူ၏လည်တိုင်နေရာသို့ ထိမှန်သွား လေသည်။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက် တုန်ခါသွားပြီးနောက် လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ကြိုးလျှံက ထိုလူ သေဆုံးသွားခြင်းကို သိရှိလိုက်သည်နှင့် လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့ သည်။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၇၃

လီဖန်သည် ရုံးတော်ရှေ့တွင် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် လေးလံနေမိသည်။

ယခုတလော သိုင်းလောကသားများ လှယန်မြို့တွင် ရွတ် ထွေးနေပြီး လူသေမှုများလည်း မကြာခဏ ဖြစ်ပွားနေသည်။

ထို့အပြင်...

ယနေ့သည် ငါးရက်၊ ငါးလဖြစ်နေသောကြောင့် သူက ကြား ခဲ့ရသောသတင်းစကားအရ အကြီးမားဆုံးသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခု ခုဖြစ်ပွားမည်ဟု ကြိုတင်ခန့်မှားနေမိသည်။

သူ၏အတွေး မမှားပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူ၏လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပြေးလွှားရောက်ရှိလာပြီး သတင်းပို့လေသည်။

“ဆရာ...ဂေဟာလမ်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက် သေဆုံးနေ တာကို တွေ့ရပါတယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် လီဖန်မှာ မိမိ၏ဦးခေါင်း ပေါ်သို့ မိုးကြိုးပစ်ချခြင်းခံရလိုက်ရသည့်အလား ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သူက စကားပင်မပြောတော့ဘဲ သူ၏လက်အောက်ငယ် သားလမ်းပြ ခေါ်ဆောင်ရာဘက်သို့ ပြေးလိုက်ခဲ့ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းမတွင် သိုင်းလောကသားများ စားပွဲလပ်မရှိအောင် စည်ကားလျက်ရှိနေလေသည်။

သူတို့သည် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်မှာ ထမင်းတစ်အိုးကျက်ခန့်ပင် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းလာစပြုလေပြီ။

အကြောင်းမှာ...

မိမိတို့ကြားခဲ့သော ငါးရက်၊ ငါးလရွှေကျားတည်းခိုခန်းဒကန္တာရမြေပုံဟူသော သတင်းသည် ယခုအခါ မည်သို့မျှ ထူးခြားမှုမရှိခဲ့ပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုသတင်းစကားသည် မှားယွင်းနေခဲ့ပြီလော။

သူတို့အားလုံးက ထိုသို့စဉ်းစားမိသောအခါ မိမိတို့မှာ အလိမ်ခံရပြီဟု ထင်မှတ်ကာ ဒေါသကြီးလာကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသည် တည်းခိုခန်း၏နံရံပေါ်တွင် လာရောက်စိုက်ဝင်ခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။

ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က လျင်မြန်စွာဖြေးလွှားလာပြီး ဓားမြှောင်ကို ဆွဲနုတ်ကာ စာရွက်ကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၇၅

ထိုတခက်အချိန်လေးမှာပင် လူတစ်ယောက်က သူ့နောက်မှ ရောက်ရှိလာပြီး ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်သည်။

ပထမလူမှာ လဲကျသေဆုံးသွားပြီး လက်ထဲမှစာရွက်သည် လေထဲသို့လွင့်ပျံသွားသည်။

အားလုံးသောလူများသည် ထိုစာရွက်ကို ဝိုင်းအုံ့၍လှယက်ရင်းမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အောက်ထပ်တွင် အော်ဟစ်မာန်သွင်းသံများ၊ သံသံချင်း ထိသံများနှင့် စူးရှနာကျင်စွာအော်ဟစ်လိုက်သံများသည် ဘဝဂ်သံသွားခဲ့သည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးကုန်ကြသည်။

အလွန်သွေးပျက်စရာကောင်းသော အနံ့ဌာရုံမြင်ကွင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ထိုအနံ့ဌာရုံမြင်ကွင်းကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်သဘောကျနေသော လူတစ်ယောက်ရှိသေးသည်။

ထိုလူမှာ ချင်းရိပင်ဖြစ်သည်။

သူက ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာပြုံးနေစဉ် ရုတ်တရက် လူနှစ်ယောက်က ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အပေါ်ထပ်သို့

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ခုန်ပျံပြေးလွှားသွားသည်ကို 'တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။

တဆက်တည်းမှာပင် စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် တွေ့ဝေခြင်း
မရှိဘဲ အဝတ်နက်တစ်ခုကို ထုတ်၍မျက်နှာပေါ်တွင် ချည်နှောင်
လိုက်ပြီး ထိုလူများ ပြေးလွှားသွားရာဘက်ဆီသို့ တိတ်တဆိတ်
ခြေရာခံကာ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဘုရားခန်းရှေ့တွင် ကျန်းဖုံးက ပုတီးစိပ်နေလေသည်။

သူ၏ ပုတီးစိပ်နေသော လက်များက တုန်ယင်နေပြီး နဖူး
ပြင်မှချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျဆင်းနေသည်။

ဤသည်မှာ အလွန်အံ့ဩစရာပင်။

အကြောင်းမှာ ပုတီးစိပ်နေသော လူတစ်ယောက်သည် မိမိ
၏အာရုံကို တည်ငြိမ်စေ၍ စိတ်လှုပ်ရှားမှု စိုးစဉ်းမျှရှိစရာမလိုပါချေ။
သို့သော်...

ယခုမူ ကျန်းဖုံးက ပုတီးစိပ်ရင်း မည်သည့်အတွက်ကြောင့်
စိတ်လှုပ်ရှားနေရပါသနည်း။သူက မိမိတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကျရောက်
တော့မည်ကို သိရှိနေ၍လော။

◆ ◆ ◆

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၇၇

မှန်ပေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ ဆဌမအာရုံသည် ရောက်ရှိလာမည့်
အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ခံစားနိုင်လေသည်။ယခုလည်း ကျန်းဖုံးက မိမိမှာ ကြီးမားသောအန္တရာယ် ကျ
ရောက်လာတော့မည်ဟု နားလည်ထားသည်။သူ၏နားလည်ခံစားမှုမှာလည်း သွေးထွက်အောင်မှန်နေ
လေပြီ။အကြောင်းမှာ ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ထင်းလုံ
နှင့်ထင်းမေတို့ သားအဖ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။ထင်းမေက အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ကျန်းဖုံး၏
ညာဘက်နံရိုးကြားထဲသို့ ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ကျန်းဖုံးမှာ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ဓားဖြင့်ထိုးစိုက်ခြင်း
ခံလိုက်ရသည်။ထိုအချိန်မှာပင် ထင်းလုံ၏ဓားက သူ၏ဘယ်ဘက်နံရိုးထဲ
သို့ စိုက်ဝင်လာပြန်သည်။

ကျန်းဖုံးက မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ယိုတဒဂ်အချိန်လေးမှာပင် ဓားနှစ်လက်က သူ့အားမြှောက်
တင်လိုက်ကြသည်။ကျန်းဖုံး၏ခန္ဓာတို့ယ်က လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားက
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသည်။

သူက တစ်ချက်မျှ လူးလွန်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားလေ

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

တော့သည်။

ထင်းလုံနှင့်ထင်းမေတို့ သားအဖနှစ်ယောက်က သေဆုံးခြင်း ရှိမရှိကို သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့က ကျန်းဖိုး အမှန်တကယ် သေဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြိုင်တူခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မျက်နှာပေါ်တွင် အဝတ်နက်စည်းထားသော ချင်းရီက အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ထင်းလုံတို့ သားအဖနှစ်ယောက်သည် သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခါ တုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ အတင်းဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချင်းရီကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေရသော်လည်း ချင်းရီ၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်နေကြောင်း ထင်းလုံက သိရှိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက မိမိ၏အဆင့်အမြင့်ဆုံး သိုင်းကွက်ကို ထုတ်၍အသုံးပြုလိုက်ပြီး ချင်းရီအား ဖိကာတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချင်းရီက ထင်းလုံတိုက်ခိုက်မှုမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ မပေါ့ဆဝံ့တော့ဘဲ ထင်းလုံ

ခွန်လွန်ရသောသိုင်း (ပ) ❖ ၁၇၉

ကို အဓိကထား၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

ထင်းလုံက ချင်းရီနှင့် တိုက်ခိုက်နေရင်းမှ ထင်းမေအား ထွက်ပြေးရန် မျက်စိပြလိုက်သည်။

သူမက ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်သော်လည်း မိမိဖခင်၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို ယုံကြည်သဖြင့် တံခါးပေါက်မှ ပြေးထွက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထင်းလုံကလည်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထင်းမေနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ချင်းရီက...

“မပြေးနဲ့ ရပ်လိုက်”

ဟု အော်ဟစ်ဟန့်တားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထိန်စန်းနှင့် တည်းခိုခန်းတာဝန်ခံတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကာ ချင်းရီကို တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။

“ဟိတ်...မင်း ဘယ်သူလဲ”

ထိန်စန်းက ထိုသို့အော်ဟစ်ရင်း ချင်းရီထံ ပြေးသွားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

သူက ကျန်းဖိုးလဲကျသေဆုံးခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းစသည့် ဟန်မူရာများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဪ...မင်းက ငါတို့ဆရာကို လာသတ်တာကိုး”

သူက ထိုသို့ပြောပြီး ချင်းရီအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ချင်းရီက သူ့အား မည်သို့မျှ ရှင်းပြ၍မရနိုင်မှန်းသိသောကြောင့် ထိန်စန်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းရင်း ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော်...

ဆိုင်တာဝန်ခံက သူ၏သွားလမ်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

ထိုလူမှာ ခွန်လွန်ဂိုဏ်း၏ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သိုင်းပညာ မခေလှပါချေ။

ထို့ကြောင့် ချင်းရီက မလွှဲမရှောင်သာတော့ဘဲ မိမိ၏ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာကိုထုတ်၍ အသုံးပြုလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ...

ထိန်စန်းနှင့် ဆိုင်တာဝန်ခံတို့ အနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစီ ပြိုင်တူဆုတ်သွားရလေသည်။

ချင်းရီက ရရှိလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါချေ။

သူက အခန်းပေါက်ဝမှ ခုန်ပျံ၍ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားသွားသည်။

ဆိုင်တာဝန်ခံက ပြေးလိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၈၁

“သူ့ကိုမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မလိုက်ပါနဲ့”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး ဆိုင်တာဝန်ခံနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့..မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အသံမှာ အာလေးလျှာလေးဖြစ်နေသည်။

ထိန်စန်းနှင့် ဆိုင်တာဝန်ခံတို့က ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ ကျက်ကိုးဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျက်ကိုးက ခြေလှမ်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထိန်စန်းတို့နှစ်ယောက် အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

သူက အရက်အလွန်အကျွံမူးနေသောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲကျမတတ်ဖြစ်နေသည်။

ထိန်စန်းက သူ့အားလှမ်းထိန်းထားလိုက်သည်။

ကျက်ကိုးက သူ၏လက်မှ ရုန်းကန်လိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်းပါ၊ ငါ ဆရာဆီသွားမလို့”

ထိန်စန်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက် လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး..

“ဘာ အခုမှ ဆရာဆီကို သွားမလို့လဲ ဆရာသေပြီဗျ”

“ဟင်..ဆရာသေပြီ ဟုတ်လား”

ကျက်ကိုး၏ မူးယစ်ရီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံက ပြုံး

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျယ်သွားကာ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ထိန်စန်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ သည်လောက် အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ မင်းက အရက်တွေ သောက်နေတော့ ဆရာကို ဘယ်မှာ ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာလဲ”

သူက စကားဆက်လိုက်၏။

“ကဲ...မင်း သည်မှာ ခဏစောင့်နေဦး၊ ငါ ဆရာကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျက်ကိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ...မနေဘူး၊ ဆရာ...ဆရာ”

သူက အော်ဟစ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

♦ ♦ ♦

ဇွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၈၃

ပျောက်ဆုံးခြင်း

ကျက်ကိုးက အော်ဟစ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ထိန်စန်းနှင့်ဆိုင်တာဝန်ခံတို့ကလည်း သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

သူတို့သုံးယောက် အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ ခြေလှမ်းများ တုန်ခန် ရပ်တန့်သွားကြလေသည်။

အကြောင်းမှာ အခန်းထဲ၌ ရှင်းလင်းနေပြီး ကျန်းဖုံး၏ အလောင်းကို မတွေ့ရပါချေ။

ကျက်ကိုးက အခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်ရင်း ထိန်စန်းအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ထိန်စန်း...မင်းပြောတော့ ဆရာသေပြီဆို၊ အဲဒါ ဟုတ်လား”

ထိန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၈၄ ❖ ဇိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့မျက်လုံးနဲ့ အသေအချာ တွေ့ခဲ့တာပါ”
သူက ဆိုင်တာဝန်ခံအား ညွှန်ပြကာ...

“သူလည်း တွေ့ခဲ့တယ်ကွ”
တာဝန်ခံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိန်စန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စွန်း
ထင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော သွေးကွက်တစ်ကွက်ကို တွေ့မြင်လိုက်လေ
သည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား၊ သွေးတွေစွန်းထင်းကျန်ရစ်ခဲ့တာ တွေ့
လား”

သူကပြောရင်း သွေးကွက်အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ သွေး
များကို လက်ဖြင့်တို့ကာ နမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဆရာဖြစ်သူ၏အလောင်း ပျောက်ဆုံးသွားမှု
ကို ဘဝင်မကျပါချေ။

ထို့ကြောင့်...

သူက မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားနေ၏။

“ငါသိပြီ၊ ဟိုလူက ငါတို့ကိုများခေါ်သွားပြီး ကျန်တဲ့သူ့ရဲ့
အဖွဲ့ထဲကလူတွေက ဆရာရဲ့အလောင်းကို ပျောက်လိုက်တာဖြစ်ရ
မယ်”

ကျက်ကိုးက ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွား၏။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၈၅

“ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ပေါ့ဆမှုပဲ၊ ငါ သေသင့်တယ်၊ သေသင့်တယ်”

သူက ယင်းသို့ပြောပြီး မိမိ၏ဦးခေါင်းကို လက်ငါးချောင်း
ဖြင့် ဆွဲကုပ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိန်စန်းက သူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်
ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ကျက်ကိုးက ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“ဆရာသေတာ ငါ့အပြစ်ကြောင့်ပါ၊ ဒါကြောင့် ငါသေသင့်
တယ်”

ထိန်စန်းက ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“သေလို့ဖြစ်မလား၊ အခုလောလောဆယ် သည်ကိစ္စကို
ခဏဖုံးထားပြီး ဆရာကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမားကိုရအောင် ရှာရ
မယ်”

ကျက်ကိုးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

ထိန်စန်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဓိကအချက်က ပါးစပ်လို့ပါ၊ အခုအချိန်ကစပြီး အရက်
မသောက်ပါနဲ့၊ လူသတ်သမားကို ကျုပ်တို့အားလုံး လူစွဲပြီး ရှာကြ
တာပေါ့လေ”

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်တစ်နေ့နံနက်...။

အာဇာနည်အောင်လီဖန်နှင့် သူ၏လက်အောက်
ငယ်သားများသည် ရွှေကျားတည်းခိုခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။
ကျက်ကိုးနှင့်ထိန်စန်းတို့က သူ့အား ထွက်၍ကြိုကြလေ
သည်။

လီဖန်က ကျက်ကိုးအား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် ပြစ်တင်
ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကျက်ကိုး...ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ အခုဆိုရင် ခင်
ဗျားတို့တည်းခိုခန်းမှာ လူတွေအများကြီး သေသွားခဲ့ရပြီ မဟုတ်
လားဗျ”

ကျက်ကိုးက မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ဆရာရယ်၊
သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဖန်တီးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး သည်
လိုမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

လီဖန်က တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့်...

“လီဖန်ဆိုတဲ့ ကျွပ်က လုပ်စရာရှိရင် ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ
မထောက်ထားဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်တတ်ပါတယ်၊
သည်လောက် လူသေများနေတဲ့ မင်းတို့ဆိုင်ကို ပိတ်ပစ်ရမယ်”

သူက မိမိလက်အောက်ငယ်သားများအား လှည့်ကြည့်ကာ
လက်တစ်ချက် ဝေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်းတို့က တည်းခိုခန်းမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံးကို

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၈၇

မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း”

သူ၏အမိန့်ပေးသံ ဆုံးသွားသည်နှင့် ငယ်သားများမှာ ရွှေ
ကျားတည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းများဆီသို့ တက်သွားကြသည်။

ကျက်ကိုးက စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ထိန်စန်းထံ လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ထိန်စန်းက ဤကိစ္စမှာ သူနှင့်မသက်ဆိုင်သလို နှုတ်ပိတ်
လျှက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ယခု ရွှေကျားတည်းခိုခန်း၏ အောက်ထပ်တွင် ထိန်စန်း၊
ကျက်ကိုး၊ လီဖန်နှင့် တာဝန်ခံတို့သာ ကျန်ရှိနေတော့သည်။

ကျက်ကိုးက လီဖန်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လီဖန်က တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ရင်ကော့၍ရပ်
နေလေသည်။

ကျက်ကိုးက တာဝန်ခံအား မျက်ရိပ်တစ်ချက် ပြလိုက်လေ
သည်။

တာဝန်ခံက သူ၏အချက်ပြမှုကို ချက်ချင်းပင် ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

သူက အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

သူပြန်ထွက်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် ငွေထုပ်တစ်ထုပ်

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ပါလာလေသည်။

သူက အထုပ်လေးကိုကိုင်ကာ ရပ်နေ၏။

ကျက်ကိုးက ကြိတ်ချိုပြီးလိုက်ပြီး ငွေထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူကာ လီဖန်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဆရာ...ဒါလေးကို ယူထားပါနော်၊ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က ကန်တော့တာပါ”

ငွေ...။

ငွေသည် လူသားတို့၏သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်သည်။

လီဖန်ကလည်း လူသားများထဲမှ လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူက ငွေထုပ်ကလေးကို လက်ခံယူလိုက်ပြီးနောက်တွင် မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ၏လက်အောက်ယံသားတစ်ယောက်က လာရောက်၍ သတင်းပို့လေသည်။

“ဆရာ...တည်းခိုခန်းထဲက လူတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါပြီ”

လီဖန်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ”

သူက ကျက်ကိုးအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကဲ...ငါ ရုံးတော်ကိုပြန်ပြီး မင်းတို့ဆိုင်ကို ပိတ်သင့်မပိတ် သင့်ဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားဦးမယ်”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၈၉

ဟုပြောပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိန်စန်းက သူ၏ တခဏအတွင်း ပြောင်းလဲသွားသော ဟန်မူရာကိုကြည့်ကာ ပန်းနှစ်ဘက်တွန့်လိုက်မိလေသည်။

ကျက်ကိုးက သူ့အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိန်စန်းက...

“အင်...သည်ပုံစံဆိုရင်တော့ ဆိုင်ပိတ်ခံရဖို့က သေချာပါပြီ၊ ဒါလည်း ကောင်းပါတယ်လေ၊ ဒါမှ ဆရာ့ကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို အာရုံစိုက်ပြီးရှာလို့ရမှာပေါ့”

ဟုပြောကာ မိမိအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်သွားလေသည်။

ဤနေရာသည် မွေးရန်ဂေဟာဖြစ်သည်။

ကြူးလှံသည် ညတုန်းဆီက ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှ လူသတ်မှုသတင်းကို ဘွားဘွားအား ပြန်ပြောပြနေသည်။

“ဘွားဘွား...မနေ့ညက ရွှေကျားတည်းခိုခန်းကလူတွေ အတော်များများ သေကုန်ကြတယ် သိလား”

ဘွားဘွားက သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့ကို မင်းသတ်လိုက်တာလား”

ကြူးလှံက ပြုံး၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားရယ်၊ သူတို့အချင်းချင်း ကန္တာရ မြေပုံကိုလှရင်း သတ်ကြတာပါ”

ဘွားဘွားက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်သုံးယောက်ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ အားလုံးသေကုန်ကြတယ်ဆိုပဲ၊ မြေပုံဟာလည်း အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြီးသွားတယ်လို့ ကြားတာပဲ”

သူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဘွားဘွားကတော့ အခုစုတ်ပြီသွားတဲ့မြေပုံဟာ ဘယ် နည်းနဲ့မှ အစစ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ကြူးလျှံက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပရိယာယ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး အေးစက်ဟင်းမာလာသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကန္တာရမြေပုံဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ပတ် သက်နေတာကြောင့် သတိထားပြီးတော့နေပါ၊ သတိထားပြီးတော့ လည်း နားစွင့်ပါ”

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၉၁

ချင်းရှိသည် ရွှေကျားတည်းခိုခန်းမှ ပြန်လာပြီးနောက် မိမိ တိတ်တဆိတ် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်သော တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

သူက ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“ဆရာ..ဆယ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့က ခွန်လွန်ကျောင်းထဲကိုဝင်ပြီး ဆရာရဲ့ အုတ်ဂူရှေ့မှာ ငါးရက် ငါးလ ရွှေကျားတည်းခိုခန်း ကန္တာရ မြေပုံဆိုပြီး စာရေးခဲ့ပါတယ်၊ သည်စာကြောင့်လည်း ကျန်းဖိုးဟာ ရွှေကျားတည်းခိုခန်းကို ရောက်လာပါတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့နောက် ကို ခြေရာခံလိုက်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ကိုလူနှစ်ယောက်က သတ်သွား ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အခု ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေပါပြီ”

ဟုပြောကာ လေးလေးနက်နက် ရှိခိုးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

သိုင်းပညာများကို ဆက်လက်လေ့ကျင့်နေလေတော့သည်။

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မင်းနဲ့ငါ

BURMESE
CLASSIC
COM

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းသည် ဤရက်များအတွင်း ရင်ထဲ၌
သောကမီးများ တောက်လောင်နေလေသည်။

အကြောင်းမှာ မိုးနဂါးဂေဟာမှ သခင်မလေးထင်းမေသည်
မိမိနှင့်နာမည်တူသော ပေါင်ကျင်းဆိုသည့်လူအား သုံးရက်အတွင်း
ရှာဖွေမတွေ့ခဲ့ပါလျှင် မိမိအား သတ်ပစ်မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

ယခုအခါ သူမ အချိန်ပေးခဲ့သော သုံးရက်ဟူသောအချိန်သို့
ရောက်ရှိခဲ့ချေပြီ။

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းသည် ဤမြို့တွင် အပ်ကျသည်မှအစ သိရှိ
သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သခင်မလေးထင်းမေသည် ပြောလျှင်
ပြောသကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်
ကြောင်း သူက ကောင်းစွာသိရှိထားသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် သူက ယနေ့အဖို့ နေမထိထိုင်မသာ
ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (ပ) ❖ ၁၉၃

မကြာမီ အချိန်အတွင်း၌ သူသည် မိမိနှင့်နာမည်တူသော
လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဘုမသိတမသိဖြင့် သေဆုံးရတော့မည်
မဟုတ်ပါလော။

သူက ထိုသို့ စဉ်းစားမိလိုက်သောအခါ ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲလာသည်။

ထိုအချိန် သူ၏အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က မောကြီးပန်းကြီး
ဖြင့်ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး”

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းက “သူ့အားလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ့..ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ သည်မှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြား
ထဲကွာ”

ဟု ငေါက်လိုက်၏။

ထိုလူက သူ့နားသို့ တိုးကပ်ကာ...

“အစ်ကိုကြီးပြောတဲ့ မျက်လုံးဖြူးဖြူးနဲ့ အရပ်မြင့်မြင့်လူကို
တွေ့ပြီဗျ”

“ဟေ့”

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းက ထခုန်လုမတတ် ဝမ်းသာသွားလေ
သည်။

“သူ..သူ ဘယ်မှာလဲ”

သူက ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက...

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“သူက သမားတော်ကြီးတစ်ယောက်ဗျ။ သူ့ရဲ့ဆေးဆိုင် အမည်က ယုတန်ဆေးဆိုင်တဲ့”

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်း အချိန်မဖြုန်းလိုတော့ချေ။

“ဟာ..ဒါဆိုရင် ငါ့ကို လိုက်ပြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုလူက လူရှုပ်ပေါင်ကျင်း၏လက်ကိုဆွဲကာ ခြေလှမ်းသုတ် သုတ်ဖြင့် ယုတန်ဆေးဆိုင်သို့ ဦးတည်၍ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းသည် မကြာမီအချိန်လေးမှာပင် ယုတန် ပရဆေးဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူက မိမိ၏အဖွဲ့သားများအား ထင်းမေထံ သတင်းပို့ခိုင်း လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ပရဆေးဆိုင်ထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ပင်ရောက်ခဲ့လေ သည်။

သူက ဆိုင်ထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော ပေအင်းအား အလွန်အ ရေးကြီးသောဟန်ဖြင့်...

“သမားတော်ကြီး..သမားတော်ကြီး ရှိလားဗျာ”

ဟု ကမန်းကတန်း မေးလိုက်၏။

ခွန်လွန်ရသေ့သိုင်း (၁) ❖ ၁၉၅

ပေအင်းက ဆေးပုလင်းများ အစီအစဉ်ပြုလုပ်နေရာမှ လှည့် ကြည့်ကာ...

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင်”

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့ခဲ့ကာ...

“ကျွန်တော့်ရဲ့အဒေါ်ဟာ ဝေဒနာပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစား နေရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သမားတော်ကြီးကို လာပင့်တာပါ”

ပေအင်းက...

“ခက်တာပဲရှင်၊ ကျွန်မအစ်ကို ပြန်မရောက်သေးပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လူရှုပ်ပေါင်ကျင်းက ငိုနှိုက်မည့်ဟန် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေများကိုနှိုက်ယူကာ ပေအင်း၏ဆေး ကောင်တာပေါ်သို့ တင်ထားပေးလိုက်သည်။

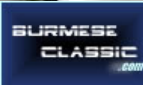
“သည်ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ယူပါဗျာ၊ သမားတော်ကြီးကို သာ အမြန်ခေါ်ပေးပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပေအင်းက ငွေတုံးကလေးများကို အတင်းတွန်းထုတ်လိုက် သည်။

ထို့နောက်...

“အို..သည်လောက် ငွေအများကြီး မလိုပါဘူးရှင်၊ အဲဒါ ကျွန်မအစ်ကို မရှိသေးလို့ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် အချို့အချို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင်
ချင်းရီတစ်ယောက် ဆေးလွယ်အိတ်လွယ်ကာ အပြင်မှ ပြန်လာလေ
သည်။

“ဟေ့..ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူ၏အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ပေအင်း ဝမ်းသာသွား
လေသည်။

သူမက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ချင်းရီက စဉ်းစားခြင်းပင်မပြုဘဲ ပေါင်ကျင်းနှင့်အတူ လိုက်
လာခဲ့သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC
COM